

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at a Quarter payable in advance.

சு. புத் சந். உசு.] சூஅாசச (ஸ்). மார்க. மூ. உசு. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, December 26, 1844. [Vol. IV. No. 24.

ரித்தியாநித்திய வித்தியாசம்.

யம். வித்தியாசம்.

தனித்தீர்வை.

சரிசுத்தை விட்டாத்தமம் பிரிந்த சணத்திற்குணை பரமகத்தருடைய சமுசத்திற்குள் செய்த பாவ புண்ணிபத்துக்கான பரிட்சைப்பிட மனுஷன் ஆத்தமம் நிறுத்தப்படும். அதிலே நடு ரியாயத்தோடே வருப்பறுக்கவெழுந்தருளி வந்திருக்கிற பரமகத்தர் அவன் உலகத்தில் இருக்கிறபோது தான் செய்த அனேகமுபகாரங்களுையெல்லாமொவ்வொன்றுய் வெளிப்படுத்தி எந்த நன்னெறியில் நன்றியறிந்த பத்தியாயிருந்தாயென்றும் ஒவ்வொன்றுக்கான எதிர்பொழி சொல்லச் சொல்லியும் உனக்குச் சம்பாவணியாக மோட்சமொன் நிலாக்கிணையாக நமன் கொடுக்க வந்திருக்கிறோமென்று மறியப்பண்ணுவார். அதாவது, ஒன்றுமில்லாதிருக்கையில் உன்னை உண்டாக்கி மோட்சமடைகறதுக்கான பிரசாதங்களைக் கொடுத்தோமென்றும், நேரமும், காலமும், சுகமும் பரிநாமமும், பெலனும், புத்தியும் இவைமுதலானவைகளுையெல்லாம் புண்ணிய வழியில் நடத்திக்கொண்டு வருகிறதற்குக் கற்பனை தந்தோமென்றும் உன்னை இரட்சிக்கிறதற்கு நம்முடைய திரு இரத்தத்தைச் சிந்தி உனக்காகப் பதாதபாடுகளைப் பட்டோமென்றும், நித்தல் கட்டிக்கொள்ளுகிற பாவத்துக்கான விமோசனமென்ற பாவசல்கிணைந்தை உனக்குக் கட்டினாயிட்டோமென்றும் நன்னெறியில் வருவாமல் சித்திரமாயிருக்க ஞானபட்சணமாயினைக் கைக்கொள்ளச் சொல்லி நற்கருணையென்கிற நன்மையைக் கட்டினாயிட்டோமென்றும் பரகதியடைய முந்தினவாசலாயிருக்கிற ஞானஸ்நானத்தை உனக்குக் கொடுத்தோமென்றும் இப்படியே உகை தொகையோடே செய்த உபகாரங்களுையெல்லாம் தொகுத்து அவைகளுக்கெல்லாம் பிரதியுபகாரம் ஏதென்றுகேட்பார். சொல்லப்பட்ட வாத்தமம் இதைவழிநீடு தன்பேரில் குற்றங்காணாமல் கத்தருடைய சித்தத்துக்கேற்க நடந்திருந்துதானும் பயத்துக்கிடமில்லாமல் நின்று தீர்வைகேட்கும் அல்லது நன்றியறியாதவனுய் பரமகத்தரை மறந்துபோய்ப் பாவமேயொழியப் புண்ணியத்தைச் செய்யவில்லை என்று தான் கொண்ட பாவ அவலட்சணத்தைக் கண்டு புத்தி மயங்கி ஏக்க மனலதாடும் மவுனமுறாய் நடுநடுக்கி கின்று பாவத்தினுடைய சிசு கண்மலிஷத்தை ஒவ்வொன்றுய் மறைவின்றியே கண்டுகொண்டிருக்கும். அந்ததென்றால் நீ நரகத்தில் வாசமாயிருக்கிற துன்மனப் பசாசுக்களுகைய புத்தினைக் கேட்கிற பசாசுகளை நம்புகிறதும் அதுக்கேட்கிற மந்திரத்திரஉபதேசத்தை அஞ்சாதிப்பதும் எத்தனை துரோகமென்று கண்டுகொள்வான். பொய்யானை, பொய்ச்சத்தியம் பிரருடைமை திருநிதல் இதுமுதலான பாவங்களுையெல்லாம் எந்த அனியாயமென்றுக் கொலை காப்பங்காரம் புரணிகுண்டணிகண்டும் இதுமுதலான பாவங்களுையெல்லாம் எந்த நிஷ்டேரங்கொண்டிருக்கும் என்றுமாதாப் பிதா வைச்சங்கியாமற்றிருநாட்களை ஆசரி யாமவருந்த பாதகம் எந்த அனியாமென்றும், ஒருசர்தி செயத்தியானம் முதலான நல்வழிக்ேட்கிற புண்ணியங்களை நித்தித்துப் பாண்ட சரிசுத்துக்கேட்கிற சுகபோக செல்வங்களிறறழைத்தது அபத்தமென்றும் இரத்தச் சரிசுகங்களை நம்பினாற்றக்குப் பரமகத்தரையிழந்த போற தெத்தனைபெரியசேதமென்று கண்டுகொண்டு ஆத்தமம் நடுநடுக்கி நிற்கும் பசாசானது அந்தச் சமயத்தில் சிங்கமடபோற் சீறியலறிக் கதறிக் கெற்கித்துச் சூழ்ந்து அவன் செய்த பாவங்களையெல்லாம் ஒவ்வொன்றுய் சொல்லி அவன்பேரில் குற்றஞ்சுரத்தித் துற்கெந்த நரகத்திற்கொண்டிபோக கடுநியாயத்தைக் கேட்கிற ஆண்டவர் தீர்வைவிட்டுக்கையளிக்கும்மட்டும் டெகு ஆவலோடே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். ஆ! பாதகா கருத்தருடைய நீதிக்கற்பனையை மறுத்து அவருடைய அளவில்லாத கிருபையாகிய நன்மைக்கடலை இப்போது நித்தித்திருக்கிறாய். அந்தத் தரணத்தில் உனக்குத் தஞ்சமேது? வாஸ்பதமேது? உனக்கிட்பபருமென்று சற்றுகிலும்ஞ்சாமற்றிற்கிற தேது! வசர்ப்புத்தியேது சொல்லு, அந்நகரன் வனவாசமாய்ச்செ

பதவஞ் செய்து காலட்சியம் பண்ணின தபோனேஸதனென்றுமபேர்கொண்டிருந்தவனுக்குச் சம்பலித்ததை அறியாயோ சொல்லக்கேள். ஒருநாள் அந்த முனியாவவர் பரவமாயிருந்த கண்டதாவது, தம்முடைய ஆத்தமம் பிரிந்ததுபோலவும் நடுரியாயத்தைக் கேட்கிற பரம கத்தருடைய சமுசத்தில் நிறுத்தப்பட்டதுபோலவும் அவரினைப் பார்த்து நீ செய்த கருமங்களெல்லாம் எந்தப்பத்திவிசுவாச சதுசுறுப்போடே செய்தாயென்று தனித்தனி ஒவ்வொன்றுக்கு வகைசொல்லச்சொல்லிக் கேட்கிறதுபோலவுக் கண்டார். அவருக்கு அத்தருணத்தில் வந்த பயங்கரமும் நடுக்கமும் மனச்சுஞ்சலமும் இத்தனையென்று காண்பிக்கிறதற்குப் பரவசர் தீர்ந்தவுடன் என்ன செய்தாரென்றால் தாமிருக்கிறதற்கு மாத்திரமொரு சின்னக் குடிவையுண்டாக்கி அதிற்புக்கு வரப்போகவிருக்கிற வாசலக் கல்லுக்கொண்டடைத்து அர்னத்தண்ணீர் குடிக்கிறதற்குமாத்திரந் தலைபுகாதவழிவிட்டு அந்தக்க்கிஷமான குடலுக்குள்ளே பன்னிரண்டினருஷமட்டுமிருந்து தவசுபண்ணி ஒருத்தரோடேயும் பேசாமல் வெளியிலே புறப்படாமல் வாசமாயிருந்தார். பிற்பாடு அவருக்கு மரணமடுத்துவருகதென்று மறியுனிவர்கள் கண்டு அவருடைய குடிவையிழந்து அவரைச் சூழ்ந்த எங்களுக்கு ஏதாகிலுமொரு நல்லபுத்தி சொல்லுமையாவென்று மன்றமுனதற்கு அவர் இவர்களுக்குச் சொன்னதாவது என்னே சபிதவிகளே ஒரு கருமமாத்தீர்வக் கண்டேன் அதைச் சொல்லுகிறேன் மரணத்ததுவயில் பரமகத்தர் அவனவனைப்பார்த்து அவனைவன் நடந்த செய்கருமங்கள் எப்படிக்கொத்ததென்று கேட்கிறவகையு றுணுக்கமுமெத்தனை சுமுத்திரையாயிருக்குமென்று மனுஷிநிந்தானுல பாவஞ்செய்ய ஒருக்காலும் மனம் விரும்பானென்றுசொல்லி அயர்ந்தவிட்டார். ஆ! பாதகா, சொல்லப்பட்ட முனிவையிப்பார்க்க நீ புண்ணியத்திற் கடந்தவனுருக்கிறோ அயர் அத்தனைவருவும் புண்ணியஞ்செய்தும் நடுநடுக்கனைதைக் கண்டாயோ ஒரு புண்ணியமுஞ்செய்ய அறியாதிருக்கிற நீ நடுக்கிப்பயப்படாமற் சரிசுகத்திலமாத்திரம மனதுவலத்து நன்போக்கியும். மரணமடுத்துச் சீவன்பிரிகிற நேரம் பரமகத்தருக்கேட்கக்கணக்குச் சொல்லப்போமெனென் றோக்கனைவே கிணத்தாயாகில் நல்லது அல்லாவிட்டால் உனக்கு வரப்போகிறகடினத்தீர்வையின்னதென்றறியப்போறாய் இப்போதுள்ளுத்தமம் மாத்திரமே நரகத்தில் தளளப்படுகிறது. உலகமுடியுக்கல்லத்திற் பரமகத்தர் நடுத்தீர்க்க வருகிறபோது செத்தவர்களெல்லாணையும் ஆத்துமச்சரித்தோடமுப்ப வருவாரே, அப்போதுநரகத்தில விழுந்திருக்கிற உன்னுத்துமமும் பிரித்துபோன சரிசுத்து மறுபடிமெடுத்து எடுத்த சரிசுத்தே டவருடைய திருச்சமுசத்தில் எல்லாரும் வருமாப்போல நீயும் வருவாய். பொல்லாதவர்களெல்லாரையுக் கூட்டோடே நரகத்திறன்ஞமாப்போல் உன்னையுந் தள்ளிவிடுவார். பாதகா, அந்தக் கரைகானது அக்கினிச் சமுத்திரத்திலே கூட்டோடமுத்துவாரென்றும் அஞ்சாயோ! ஆலுல் பொறுத்தீர்வையிலவருகிற காரியங்களையும் வினுவோடே கேட்கக் கடவாய்.

பத்தாம் வித்தியாசம் முற்றுப்பெற்றது.

௩. அத்தகாரம்.

நடுவுநிலைமை.—On Equity.

௩. தகுதியெனவொன்று நன்றே பகுதியாற் பாற்பட்டொருகப்பெறின.

பு. நடுவு நிலையென்கின்ற ஒரு தருமமுமே நன்று. பகை, புதுமுகம், தப்பு, என்னும் பால்களிலே யெல்லாம் அந்த நடுவு நிலையின் உரிமையோடு கூடி நடக்கப்பெற்றால்,

எ—று.

That equity with consists in acting with equal regard to each of (the three) divisions of men is a pre-eminent virtue.

Drew.

That virtue which in all relations holds
Unchangeably its nature, that alone
Deserves the name of Justice

Ellis.

நாயு. செப்பமுடையவனாக் கருகிதைவின் தி
யெச்சத்திற்கேமாப்புடைத்து.

பு. நடுவு நிலைமையை உடையவனது செல்வமான
து பிறர் செல்வம்போல் அழிவல்லாமல் அவன் சந்
ததிக்கும் இன்பமாவதையுடைத்து, எ-று.

The wealth of the man of rectitude will not perish, but
will bring happiness to his posterity. Drew.

By Justice do the just their wealth uphold,
And confirmation, strong as virtue's self,
Bequeath their heirs.

Ellis.

நாயு. நன்றேதரினாநடுவில்கந்தாமாக்கித்தை
யன்றேயொழியவிடல்.

பு. தீக்கில்லாமல் நன்மையையே தருமாறாலும்
நடுவு நிலைமையை நிக்கினதிலுலே உண்டாகின்ற செ
ல்வத்தை அப்பொழுதே ஒழிந்துபோம்படியாகவி
டுக, எ-று.

Forsake, even in the moment (of acquisition) that gain,
which, though it should bring advantage, is without equi-
ty. Drew.

தென்சமுத்திரத்திலில் நடந்த சங்கதி.
(Missionary Enterprises in the South Sea.)

[Continued from page 230.]

வேறொரு முறையிலே சீமையில் இருக்கிறவர்கள் அஞ்ஞானிக
ளுக்குச் சுவசேஷம் அறிவிக்கிறதற்குப் பணஞ்சேகரித்து அனுப்புக
ற முறையைக் குறித்து அவர்களுக்கு விளக்கப்பண்ணினேன்.
அதை அவர்கள் கேள்விப்பட்டிடுச் சந்தோஷமடைந்து பணமில்
லாதவர்களாகிய நாங்கள் எப்படிப் பணஞ் சேகரிக்கக்கூடுமென்
கிற கருத்துப்பட்டப் பேசினார்கள். அதை நானறிந்து நிக்கள் ப
ணமில்லாதவர்களாய் இருந்தால் பணமாக்கக்கூடிய பண்டமாப
டிக்கைக் கப்பற்காரர் வரும் பொழுது கொடுத்துப் பணமாற்றிக்
கொள்ளலாமென்று சொன்னேன். சனங்கள் நாங்கள் கப்ப
ற்காரருக்கு என்னத்தை விற்றற் பணமாக்கலாமென்று கேட்டா
ர்கள். அதற்கு நான் உங்களைடத்திலுள்ள பன்றிகளிலெவ்வொ
ருவனுந் தலைக்கொவ்வொன்றை விற்றற் பணத்தைச் சேகரிக்க
லாமென்றேன். அம்மாதிரித்தில் அவர்கள் அந்நாட்களில் அந்த
க்கரையில் வந்திருந்த கப்பற்காரருக்குப் பன்றிகளை விற்று, நா.
பவுண்களைக் கிறிஸ்து மாரிக்கத்துக்காக இரந்தார்கள். இது
வே அத்திலில் முரண்முதல் தருமச் சங்கத்துக்கென்றேற்படுத்தித்
தந்த பணம். அத்துதாசிக் திவை விட்டுப் புறப்பட்டு மிருகச் சா
டையாகச் சிவனம்பண்ணுகிற சனங்கள் இருக்கிற ஒரு தீவுக்கு வ
ந்தோம். அக்கே எங்கள் போதகரில் யாதொருவரை நியமித்து
ப்போகலாமென்றெண்ணியுரு சனங்களுடைய நிருபாகம்மெந்த
க்கேடாயிருந்ததினாலே அவர்களுக்குள் அவ்வேளையிலே யாதொரு
உபதேசிகளையும் நம்பிவிட்டுப் போகக்கூடாமல் இருந்தது. ஆ
கையால் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு, நாடும். மயில் மேற்காக
ப் பாய்வலித்தோடி வெசிலியன் குருமார் பிரயாசப்பட்டிடுச் சீர்
திருத்திவருகிற தொக்கோபா தீவில், துஆநாயு. ஆண்டு ஆயுடா
சுத்திற் போய்ச் சேர்ந்தோம். இரத்த தீவு முன் எங்களுடையப
ராபிப்பின் கீழ் இருந்தது. அதில் இப்போ வெகு தேயுதங்கள்
காணப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விடத்திலே தங்கித் தரித்திருக்கிற
காலத்திலே நாங்கள் நாலிக்கேற்றேன் திவுக்குப் போகவருக்கிற
எண்ணத்தை அறிந்தவனுமாய் முன் அந்தத் தீவற் சற்றே செல்
வாக்கான மனுஷருக்குள்ளே பிறந்து வளர்ந்தவனுமான ஒருவன்

நீர் நாலிக்கேற்றேன் திவுக்குப்போகும்பாது என்னையும் என்னு
டைய சமுசாரத்தையுக் கூட்டிக்கொண்டு போவீராலும் உமக்கு
ம் உம்மோடுவருகிறவர்களுக்கும் வெகு உதவியாயிருந்து அவ்
விடத்திற், சனங்களை அணைத்து உங்கள் வசனத்தைக் கேட்கப் ப
ண்ணவேனென் றுந் தன்னை நாங்கள் கூட்டிக்கொண்டுபோறது எ
ங்களுக்கு வெகு பிரயோசனமாய் இருக்குமென் னும் எங்களுக்குடைய
கூட்டிக்கொண்டுவர உத்தரவு கேட்டான். அதற்கு நான் யோ
சனைபண்ணிச் சொல்லுகிறேனென்று சொல்லி உடனே அவ்விடத்
தில் இருந்த சகோதரரிடத்தில் யோசனைபண்ணி அவனுயுக் கூட்
டிக்கொண்டு இவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுத் தொக்கோபா
தீவற் சேர்ந்து மறுபடி அதிலிருந்து நாலிக்கேற்றேன் திவுக்குப்
போகையில் எங்கள் கூட்டத்திற்குரிய சில குராமர் கப்பி தீவ்லு
ள்ளவெலுக்காதிவுக்குப்போயிருந்தபடியினாலே அவ்விடத்துக்குப்
போக மனசாய் அங்கே போனோம். போய்க் கரைக்குக் கிட்டிச்
சேருகையில் மாலுமியானவன் மோசமாய்க் கப்பலைக் கற்பாரிலு
ம் மணவிலும் பொறுத்துப்போகவிட்டதினாலே எல்லாரும் இற
ந்துபோக ஏதுவாயிற்று. ஆகிலும், கடவுளின் தயையினாலே ப
கற்காலமாயிருந்ததினாலே எல்லாரும் பிரயாசப்பட்டிடுக் கப்பலைத்
தள்ளிச் சரிவழியிலே விட்டுக்கொண்டுபோய்க் கரைசேர்ந்தோம்.
அவ்விடத்திலிருந்த சகோதரராகிய குருமார் வந்து மினவித் தங்
கள் வீடுகளுக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோனார்கள். பிறகு குருமா
ராகிய நாங்கள் ஏகமாய்க் கூட்டிக்கொண்டு அவ்விடத்துக்குச் சந்
தப்பாலே இருக்கிற வாவுவா தீவின் பிரதானியினிடமாய்ப்போய்
க்கறிவதமார்த்தம் அந்தத் தீவிலே போதிவாசப்பட்டி உத்தரவுத்
ருவிரோவென்று கேட்டவிடத்தில் அவன் சற்றுஞ் சமந்தியாமற்
சொன்னதென்னவெனில்—“தான் சமந்தித்தாலுஞ்சுமனங்கள் கே
ட்ட மனமாயிருக்கவாகுதல் குணப்பல துதல் பிரியப்படமாட்
டார்கள்” என்றான். சில நாட்களுக்கு முன் அவ்விடத்துக்கனுப்
பியிருந்த உபதேசிகளில் ஒருவன் மாத்திரம் அக்கேயிருந்ததினாலு
எங்களை வந்து காணும்படி அவனுக்கு அனுப்பப்பட்டினோம். அவன்
அந்தப் பிரதானியினுடைய கொடுமையினாலே நடுநடுக்கிக்கொ
ண்டு வெளிநினை முகத்தோடே வந்து நின்றான். அவனைக் கூட்டிக்
கொண்டுபோய்த் தனியே ஆறுதலான கதைகளைப் பேச நினைத்
தும் அந்தப் பிரதானி அவனை உறுக்கிப் பேசவேண்டியதெதுவும்
தன் முன்னிலையிலே நின்றபேசப்படுவதெயன்றி மற் றும்படி பே
சப்பாடாதென்றதினாலே பேசாதிருந்தோம். அவனுடைய இக்கட்
டான நிலைபரத்தைக் கண்டு கூட்டிக்கொண்டு போய்விட நினைத்
த பொழுது அதற்கும்பிரதானி இடங்கொட்டென்று சொல்லி
மறித்துக்கொண்டான். இவனுடைய முரட்டாட்டத்தைக் கண்டு
தோம்பிசன் பாதிரியார் தான் இருந்த இடத்துக்கு அவனுடை
ய கிராமத்தின் சனத்திற்சிலரைச் சேர்த்துப் படிப்பித்துத்தேவ
காரியங்களே அறிவித்து வந்தார். (ஆன் னும் வரும்.)

ஞானக்குப்பம்.

[Satirical Poem on the Superstitions of the Hindus.]

நா. சாதிகள் இரகசவாதம்.

உாஎள. வாதமெடுக்கிறேனென்று சொல்லிவரச
வாதிகளுக்குக்கெவ்வாற் கொண்டபண்ணி
புதிபுதி யிருக்கண்டெட்டதல்லாம
லுண்டானதென்னடி ஞானப்பெண்ணே.
உாஎஅ. வெள்ளியைச் செம்பைப் புடம்போட்டு அனாத
மிக்கப்பொன்னுக்க வுயாயிட்டுக்
களளத்தன ரசவாதத்தை புதினூற்
காரியமாமோடி ஞானப்பெண்ணே.
உாஎக. புல்லையுண்டாக்கச் சமத்திலவந தீ
பொன்னையுண்டாக்கச் சமத்தாசிக்
வல்லபராபரன் நன்னிடப்போற் சிவடிக்க
வரங்கள் பெற்றியோ ஞானப்பெண்ணே.
உாஅய. புல்லையுண்டாக்கச் சமத்ததுண்டோவொரு
பொடிமணலேனுஞ் செய்வாயோ
எல்லையல்லாண்டுலுண் ஞாற்பெய்வந்
கேனுமோகொல்லடி ஞானப்பெண்ணே.
உாஅக. வாதியானவன் பொன்னையுண்டாக்கும்
வகைதெரிந்தாலுனைத் தேடிவந்து
எதையாகிலு யீயுமென்று சொல்லி
யிரந்துதிற்பாலே ஞானப்பெண்ணே.

உராஅஉ பொன்னையுண்டாக்கிவவன் செய்வத்ப்
பொன்னையுண்டாக்குவோனுள்ளிடத்தி
லென்னவிதத்திலிரண்டுடொருகாசுக்
கேமாந்திருந்தான் ஞானப்பெண்ணே.

உராஅக. தங்கத்தைச் செய்யச் சமத்தனல்லோ அந்தத்
தங்கத்தைச் செய்யுள் சமத்துள்ளவன்
பங்கப்படுகிற வுண்ணைவந்திப்பறப்
பாடெண்டித்தினுள் ஞானப்பெண்ணே.

உராஅச. வெள்ளிமுறையதுஞ் சொல்லித்தந்த வுண் தன்
வீட்டையும் பொன்னுக்கிப்போடுகிறென்
கள்ளத்தனடல்லவென்றுலுமவன்
கள்ளப்பவலடி ஞானப்பெண்ணே.

உராஅரு. கல்லையுட்பொன்னுக்கிப்போடுகிறெனொரு
கருவெண்குண்டதையெவர்க்குஞ்
சொல்லாதேசொல்லிக்கொடுக்கிறென் றுலும்
சுத்தமாய்நம்பாதே ஞானப்பெண்ணே.

உராஅசு. பொன்னென்னமெத்தவதசியமோவொரு
புலியன் கூடநிமிஷஞ்செய்வான்
பொண்ணைப்போற்பத்தரைமாற்றெடுக்கச்சொல்
லென்பான் நம்பாதே ஞானப்பெண்ணே.

உராஅள. தூரத்திலிற்றிகிறென் றீயெசெய்யென்று
சொல்லிக்குறளிப்பேய்தந்திரத்தாற் (ணக்
காரத்தைக்கொண்டவுண் கைக்குடெய்யாய்ப் பொன்
காட்டுவான் நம்பாதே ஞானப்பெண்ணே.

உராஅஅ. தங்கத்தையிட்டோரிலிவ்கத்தைக்கட்டு
சவீரத்தைிட்டீதாரத்தைக்கட்டு
வங்கத்தைப்போட்டுச்சொதித்துக்கொள்ளென்று
மயங்கிப்போகாதே ஞானப்பெண்ணே.

உராஅசு. சூதத்தைக்கெந்தத்தைக்காந்தத்தைவலிவ்கத்தைச்
சுண்ணத்தைப்பாஷாணத்தைவைத்து
கொத்தற்றாளசத்தைதயுந்திணித்தொரு
வாதத்தைப்பண்ணுவான் ஞானப்பெண்ணே.

உராசுய. காரத்தைச்சாரத்தைத்தாரத்தைவீரத்தைக்
கற்பூரத்தையரைத்தெடுத்திச்
சூரத்திலேகருஞ்சூரைக்குள்வைத்தாப்போற்
சுத்தப்பொன்மோ ஞானப்பெண்ணே.

உராசுசு. அண்டீர்விட்டரைத்துண்டைசெய்திதாய்ச்
செம்பையுஞ் செம்பையுட்கட்டத்திற்பே
ரண்டத்தைக்கொண்டு கித்தாலாமென்றவ
னலப்புவானடி ஞானப்பெண்ணே.

உராசுஉ. முப்பிலிட்டு வெடியுப்பிட்டுப்பிட்டு
முழுத் துருகிட்டுக்காரரைப்புடமதிட்
டிப்போதேசூருவிட்டுமதியுலுப்
பிட்டுக்கட்டென்பான் ஞானப்பெண்ணே.

உராசுந. பொன்னரிதாரமெனுகிவேயோரிடை
பொன்னியையும் வராகனிடை
யின்னமொருருவண்டதற்கெட்டுமாற்
றென்றெத்தவானடி ஞானப்பெண்ணே.

உராசுசு. சத்திபூசையைச்செய்யுமென்பானங்கே
சாராயத்தை நிறையுமென்பா
னெத்தவாதமாய்ப்பேசியுணக்கெ
டுத்துபோடுவான் ஞானப்பெண்ணே.

உராசுரு. செம்பையுருக்கிக்குருக்கொடுத்து அதிற்
செய்யாதமெத்திரஞ் செய்தாலும்
பம்பரம்போலே சுழன்றுலுமந்தச்
செம்பு பொன்மோ ஞானப்பெண்ணே.

உராசுசு. வெள்ளியைநித்தம் புடம்போட்டு அதில்
வெண்விதங்கள் மருந்தையிட்டு
உள்ளநாலல்லா முழுகிதுமுனைக்
கொண்டுவாய்க்காதடி ஞானப்பெண்ணே.

உராசுள. கழுதைதண்ணைக் குதிரைசெய்துவொரு
காக்கைதண்ணையுட்கொக்காக்கி
முழுதுமாலைப்பெண்ணுக்கினுற்செம்பது
முற்றிலும் பொன்மோ ஞானப்பெண்ணே.

உராசுஅ பூமியின் கெற்பத்திலேயிருந்தல்லவோ
பொன்னும் வெள்ளியுமுண்டாக்கிச்
சாமிகட்டையின்படிக்கெந்தக்
தண்ணில் விளையுது ஞானப்பெண்ணே.

உராசுசு. பூதலத்துட்டுகெற்பத்திலாகிய
பொன்வெள்ளி ரண்டையும் பூமியின்மே
லேதுவித்தையினுற் செய்யப்பார்த்து
மெப்படியாமடி ஞானப்பெண்ணே.

சூா. பொன்னுக்குண்டாம் கிறைவெள்ளிக்கில்லையந்த
போர்ந்தவெள்ளி நிறைசெம்புக்கில்லை
யென்னவிதத்திற் சபாநிறையதற்
கிவாய் சொல்லடி ஞானப்பெண்ணே.

சூாக. சருவத்துக்கும் வல்லபராபரன்
சமைத்ததங்கத்துக்குச் சரிபாய்
மறுவதற்று நீ செய்வதற்குள்ளுலே
வாய்க்குமோசொல்லடி ஞானப்பெண்ணே.

சூாஉ. சாயங்காய்ச்சுவாபென்றுலு மதிள்
சரிநிறையைக்கொடுப்பாயோ
பேயின் தந்திரமல்லவோ இப்படிப்
பித்துப்பிடித்தாய் ஞானப்பெண்ணே.

சூாந. சகலபாவத்துக்கும் பொருளாசை
தரவேருகுமென்றென்னுமற்
பகலும் ராவும் பிரயாசப்பட்டு நீ
பாழிலே பூதினா ஞானப்பெண்ணே.

கதாமஞ்சரி.—Fable.

ஓராற்றங்கரை மரத்தின் கிணயிற் றாக்கணங்குருவி கூடுகட்டி மு
ட்டையிட்டுக்குஞ்சு பொரித்திருக்கையிலொருநாட்காற்றடித்துப்
பெருமழை பெய்யும்போதம்மரத்தினடியிலொரு குரங்கு காற்றி
னாலும் மழையினாலும் அடிபட்டு வருத்தப்படுகிறதை அக்குருவி
கண்டு, ஓவானரமே—நானெவ்வளவுண்டு! நானுமல்லவோ காற்று
க்கும் மழைக்கும் கெடுத்திலவாத கூடுகட்டிக்கொண்டு குஞ்சு
கூட்டினே சென்க்கியமாயிருக்கிறேன். உனக்கு மனிதரைப் போல
வே காலுங்கையுமிருக்கிறதல்லாமல் ஒரு வாலுமிருக்கிறதே. அப்
படியிருக்கும் இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்காலத்துக்குதவத்தக்கநா
குவோரிடஞ் செய்துகொள்ளலாகாதாவென்று சொல்ல—அக்கு
ரங்குக்குக் கோபம்வந்து நீயாவெனக்குப் புத்தி சொல்லுகிறதெ
ன்றம்மரத்திலேறி அதின் கூட்டைப் பிடுங்கிக் குஞ்சுகள் சாருமப
டியாய்ச் சலத்திலெறிந்துவிட்டது. அப்பொழுது அந்தத் தூக்
கணவ் குருவி விசனப்பட்டு நான் நியாயஞ்சொன்னால் அதற்கு
நியாயஞ் செய்யலாமோவென்றவ்வூர் நியாயாதிபதியுடனே சொ
ல்ல, அவனதைக் கேட்டதர்மஞ்செய்ததூர்கைத் தண்டிக்க வே
ண்டுமென்று அதை அழைப்பிக்க, அதற்கியும்பயந்து வருகிற வழி
யிலே ஒரு பலாப்பழத்தை அறுத்தெடுத்துக்கொண்டுவந்து நி
யாயாதிபதி பின்னாலே வைத்து முன்னாலே வந்து கும்பிட்டதைப்
பார்த்து—இராசாக்கண்கிவந்துபல்லைக்கடித்துக்கெட்டகுரங்கே,
நீ மழையினாலே படுகிற வருத்தத்தைப் பார்த்துத் தீர்ச்சாதுவான
தூக்கணங்குருவி உபகார வார்த்தை சொன்னாலுதற்கதின் குஞ்சு
களையுங் கொன்று கூட்டையும் குலைத்தாய் அல்லவோ? உன்னைக்
கத்திக்கித்தனைசுதையாயறுக்கிறேன். அப்படி நிலென்றுறுக்கி
னான். குரங்கு நீதிக்காரனைப்பார்த்துக் கும்பிட்டாண்டவரே, மு
ன்பின் பார்த்துப் பேசவேண்டுமென, நியாயாதிபதி இதைன்னவி
ப்படிச் சொல்லுகிறதென்று பின்னே கடைக்கண்ணுற் பார்த்தா
ன். அங்கே பொற்குடம்போலொரு பலாப்பழம் கிடப்பதைக்
கண்டு பின்பு கணத்துக்கொண்டு சற்றுலாகிநிற்கறவனைப் போல்
இருந்து மறுபடி வாதியாகிய குருவியைப் பார்த்து அற்பியா
னியே, உனக்கித்தனை கர்வமென்ன? மலைமுத்தாற்போலிருக்கிற
வித்தனைபெரிய வானரத்துக்கு நியாபுத்திசொல்லுகிறது?—இனி
இந்தத் துஷ்ட புத்தியை விட்டுப் பெரியோர் கிறியோரென்கிற
தாரதம்மியத்தோடே பிழைத்துப் பயமுண்டாயிரு— இப்போ
துள்ளே மன்னித்தேன் போவென்று பிறகு குரங்கைப் பார்த்திற்
வீனசெந்துசெய்த தப்பித்ததை மனம்பொதுவென்று பிரியவச
னஞ் சொல்லிப் புழந்தனுப்பிவிட்டான்.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, December 26th, 1844.

TO OUR READERS AND PATRONS.

The present No. closes the fourth Volume of the Morning Star. A title page and Index for the Volume are given with this number for completeness in binding up the work.

It is due to our Readers and Patrons, that we should on this occasion inform them of the state and prospects of our humble Periodical.

We offer our best thanks to our Subscribers and Correspondents for their past valuable assistance, and hope they will feel encouraged still to continue their support.

From various causes there has been a considerable falling off of Subscribers, within the past year; the present number being only 650. There are a few others who will probably withdraw their names when pressed to pay the arrears due from them. Notwithstanding this important diminution in the names on our subscription List, the increasing evidence afforded of its beneficial influence, especially amongst the more intelligent of the natives, induces the American Mission, without whose pecuniary aid it could not be sustained, to continue the publication of the paper another year.

As the *Star* is the *first* Newspaper published in the Tamil language in Ceylon, and has outrun in its course the *Suns* and *Moons* that have since arisen, we are most desirous that it should hold on its way with increasing influence, as a true harbinger of the day of redemption, which we trust is ere long to open and dispel the darkness that still rests upon the benighted minds of Ceylon and India.

Arrangements for matter for the next Vol. of the *Star* are not yet completed, but we have good reasons to hope that the paper will be made increasingly acceptable and useful, to all classes of Readers. For the convenience and benefit of students of Tamil and English, most of the principal articles will be inserted in both languages contiguously, either in the same or in parallel columns. To increase the interest of the paper to the general reader, each number will be embellished with at least one wood engraving, in illustration of the text.

A *Meteorological Table*, carefully kept at Batticotta Seminary, will be given in each No., which, we would hope, will be, to gentlemen interested in Science, a sufficient inducement to secure their patronage.

To avoid the necessity of publishing a Supplement, as has been done heretofore when there was a press of matter on hand, the paper will hereafter be printed on an *enlarged sheet*, in 8 pages, of 3 columns each.

It is most earnestly desired that those who have found pleasure and profit from the perusal of its pages, and who feel interested in the continuance and increasing usefulness of the paper, should aid us with their best efforts to extend its circulation. This would be the most pleasing and appropriate testimonial that could be given to the value of our labors in this connexion.

The cheapness of the paper places it within the means

of every reader, whether Tamil or English, in the native community, and the variety of information obtainable from its pages would, we should think, offer sufficient inducement to every one interested either in his own improvement or that of his countrymen, to become a Subscriber.

We believe that the more the paper is read, the more it will be valued and esteemed. And we know in some instances, where the reading of it has been made by Missionaries and Teachers a sort of set lesson with individuals, that the interest in the paper has thereby been greatly increased. If, instead of the indisposition felt by most natives to bestow a thought beyond the means of supplying their mere animal wants, there existed an interest for mental cultivation and improvement, a periodical like the *Star* would be among the first means to be made available for that purpose. The want of it would be felt by every individual, and it would become an indispensable companion to the social and family circle. Until this want is more generally felt we cannot expect that the paper will meet with a competent support. But we respectfully submit for the consideration of the friends of *native improvement*, whether this paper does not offer them a medium which might be made more available than it yet has been, for the furtherance of this object. By *contributing for its columns*, and by *securing the reading of its articles* by those for whose benefit it is chiefly sustained, not less than by *increasing the number of its Subscribers*, they would, we humbly conceive, be rendering a substantial and permanent good to the native community. And by combining the *little* assistance which *each one* might afford in this matter a most desirable *aggregate* of useful influence in aid of our object would be secured.

The Paper will be published as heretofore on the *second* and *fourth Thursdays* of each month.

Terms of the Paper.

To *single* subscribers, *one shilling* a quarter.

To *single* subscribers *by mail*, (including postage)—*one shilling six pence* a quarter.

To Agents, who subscribe for *ten copies* and upwards less than twenty, *nine pence* each, a quarter.

To Agents who receive the same by mail (including postage) *one shilling three pence* a quarter.

To Agents for *twenty copies* and upwards, *six pence* each, a quarter.

To Agents for the same by mail (including postage) *one shilling* a quarter.

For convenience of payment in places where no *Agent* is appointed, individuals uniting in companies of *seven*, may each receive the paper by post, for *one year*, on their remitting in advance a *£2* note.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of *one penny and a half* a line for the first insertion, and *one penny* a line for the second and subsequent insertions, reckoning the type at *Brevier* size.

Notices of *Deaths* and *Marriages* exceeding in length *five lines*, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA.

Communications must be *post paid* to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.

MANEPY—Mr. J. EVARTS.

BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.
 NEGOMBO—Mr. C. PERERA.
 COLOMBO—Mr. P. CANJEMANADER PILLY.
 KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
 TRINCOMALIE—Rev. GEO. HOLE.
 BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
 MOOLLITEVO—Mr. A. McFARLAND.
 MADURA—Rev. H. CHERRY.
 DINDIGAL—Rev. J. J. LAWRENCE.
 NEGAPATAM—Rev. P. BATCHELOR.
 MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

பிரஸ்தாவலி.

உதயதாரகை, சம். புத்தம் இச்சுஞ்சிகையோடே முடிந்து போகிறபடியினால் தாரகைக்கு முதலாளிகளாய் இருக்கப்பட்டவர்கள் இதைக்கொண்டு சகலர்க்கும் அறிவிக்கிறதென்னவானால், தாரகைப் பத்திரத்தைக் காலத்துக்குக் காலம் அச்சடித்துப் பிரசுரஞ் செய்வதினால் அதின் பரிபாலிகளுக்குப் பணத்தளவில் மகா நட்டமேயல்லாமல் நயமின்றி இருந்தும் அறிவளவில் அதினாலுண்டாகும் பிரயோசனம் நின்று போகாதபடிக்கு இனிப் பிறக்கும் வருடமும் அதைப் பிரசுரஞ் செய்ய வேண்டுமென்றெண்ணி இருப்பதினால், தாரகையின் கையொப்பக்காரரும் கடிதகாரரும் பிறகிட்ட வருடத்திற்குரகையினிட்டஞ் செய்துகொண்ட உதவி யொத்தாசைக்காக நாங்கள் அவர்களுக்குப் பாத்தியப்பட்டவர்களாய் இருப்பதுமன்றி இன்னும் அவர்கள் தாரகைக்கு வேண்டிய கனத்தைச் செய்வார்களென்றும் நம்பிக் காத்திருக்கிறோம். பிறகிட்ட வருடத்திற் சிலபல கையொப்பக்காரர் பின்வாங்கிப் போய் விட்டார்கள். இப்பொழுது கையொப்பக்காரராய் இருக்கப்பட்டவர்கள், ஈாருய. இன்னுஞ் சிலர் நாங்கள் செலுத்த வேண்டிய நிலுவைப் பணத்தை நாங்கள் நெருக்கி அறவிடும்போது தாரகையைச்சவரட்சணபண்ணாமற் கைவிட்டு விடுவார்களென்று எண்ணவேண்டியிருக்குது.

இலங்கைத் தீவிலே தமிழ்ப்பாடையில் முதன் முதல் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்ட தாரகையுதித்ததின் பின்னால் உதித்த சூரியர் சந்திரரென்னும் நாமங்களை யுடைய பத்திரிகைத் தாரகைப் பத்திரமானது ஓட்டத்திலும் வென்று, இலங்கைத் தீவிலும் இந்து தேயத்திலுமுள்ள சனங்களுடைய உள்ளத்தை மூடியிருக்கின்ற சூரியர்ப்படலத்தை ஓட்டுதற்கான இரட்சணணிய நாளின் கட்டியுகாரையச் செங்கதிரைச் சீக்கிரமாய் ஒலித்துக்கொண்டு வருவதற்கான வழியை யுங் காட்டுமென்பதே எங்கள் அபிப்பிராயமென்று சகலருமறிந்துசொள்ள வேண்டியது.

ஐந்தாந் தாரகைப் பத்திரத்தில் எவ்வத வகையான காரியங்களை எடுத்துப் பிரசுரஞ் செய்வோமென்

று இன்னம் யாதொரு முடிப்புங் கட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஆகிலும் கூடியளவுக்குச் சகலபெயர்க்கு முப்பேய்களும் உசிதமுமுள்ள காரியங்களைப் பிரசுரஞ் செய்வேண்டுமென்று விரும்பி யிருக்கிறோம். மேலும் தமிழ், இங்கிலீஸ்பாடைகளைக் கற்கும் வித்தியார்த்திகளுக்கு உபயோகமாகும்பொருட்டுப் பிரதானமான காரியங்களிற் சிலவற்றை எடுத்து அவ்வவற்றை விபரித்துக் காட்டும் படத்தையும் துடன் சேர்த்து இங்கிலீஸிலுந் தமிழிலும் பிரசுரஞ் செய்யத் தயாராயுமிருக்கிறோம்.

மேலும் வட்டுக்கோட்டையிற் சாத்திரப்பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து அதிநுட்பமாயெழுதப்பட்டுவரும் பரமானுசாஸ்திரக் குறிப்பு விளக்கமும் ஒவ்வொரு சஞ்சிகையிலும் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டு வருவதாற் சாத்திரசூத்திரவிதிகளைக் கற்பதில் ஏற்பட்டிருப்பவர்கள் பத்திரிகையின் பயணத்தேற்றப்பண்ணுவதற்கேதுவான முயற்சியைக் கொண்டிருப்பார்களென்பதற்குச் சந்தேகமிராது. இதுவரைக்குஞ் செய்துவந்ததுபோல இனிமேலுஞ்சப்பிளிமேந்து என்று சொல்லப்பட்ட அனுபந்த பத்திரிகையொன்று பிரசுரஞ் செய்யாதுவிட்டு ஒருபுறத்தில் மூன்று பத்தியுள்ளதாய் எட்டுப்பக்கம் அடங்கியதாய் விசாலங்கொண்டகடுதாசியில் அச்சடிக்கப்பட்டுவரும். ஆகையால்தாரகையை வாசிப்பதினார் சந்தோஷமும், பயனுமுண்டென்று கண்டவர்களும் அதின்பயன் நின்றுபோகாதபடிக்கு மென்மேலும் அதைத் தேற்றங்கொள்ளப்பண்ண வேண்டுமென்றாசைப்பட்ட அவர்களும் இளக்கரித்துப் போகாதபடிக்கு முன்னேறிவந்து தங்கள் நன் முயற்சியைக் கொண்டு எங்களுக்கு உதவி செய்வார்களென்று விரும்பியிருக்கிறோம். இன்னுஞ் சகலவித நூதன பத்திரிகைகளிலும் இவ்வதயதாரகைப் பத்திரமே அதிகம் விலைகுறைந்த பத்திரிகையாயிருப்பதினாலும், அதிற் பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டு வரும் நானாவதலெளகிகைவதீகவியங்கங்கள், நல்லறிவுக்கு வளர்ச்சியைக் கொடுப்பதினாலும், இவ்விரண்டுகாரணங்களையும்பற்றித் தன்சுயதேறுதலிலுந் தன் சுதேயத்தவர்களுடைய தேறுதலிலும் அவாவைக் கொண்டிருக்கூஞ் சகலபேர்களும் உதயதாரகைப் பத்திரிகையின் பொருட்டு நன்னோக்கத்தைச் சந்தேகமின்றிக் கொண்டிருப்பார்களென்றுந் தாரகைக்குக்கையொப்பக்காரராவார்களென்றும் நாமெண்ண வேண்டியிருக்குது.

உதயதாரகை எவ்வளவதிகமாய் வாசிக்கப்பட்டு வருமோ அதிற்கொள்ளுங் கணிசமும் மெத்த அதிகப்பாடுள்ளதாயிருக்கும். உதாரணமாக, கிறிஸ்துமார்க்குக் குருமாரும் மற்றமுபாத்திமாரும் உதயதாரகையிலுள்ள காரியங்களை யெடுத்து அவைகளைவாசிக்கிறதற்கென்று நேரத்தையுக்குறித்து அந்தநேரந் த

வரூப்படி வாசித்துவருகிறீர்களென்றறிபலாரினும், மனிதர் தங்கடங்களாகாரத்தைத்தேடிக்கொள்வதைப்பார்க்கிலும் மனவிஷயத்தையமித்த காரியங்களைக்கற்று அவைகளைக்கொண்டுதேறுவதே முக்கியநோக்கமாயிருக்கச் சம்பவித்தால், உதயதாரகையைப்போலொத்த பத்திரமே அவர்கள் கொண்டிருக்கும் நன்முயற்சியை வளர்க்கப்பண்ணுவதற்கிசைந்த முதற்காரணமாயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட பத்திரமிருக்கவேண்டுமென்றெல்லாரும் விருப்புவார்கள். ஏனென்றால் அப்பத்திரம் தங்கள் சமுசாரத்திலுள்ளோர் சகலர்க்குமுயிர்த்துணையான தோழனென்போலவரும். இதுகாரியத்தைச் சகலருந் தெளிவுற விளங்கிக்கொண்டு இப்படிப்பட்ட பத்திரிகையில்லாதிருக்கக்காண்பது அறிவின் வளர்த்திக்கிடஞ்சலாயிருக்குமென்றெண்ணுதிருந்தார்களேயானால், உதயதாரகையையும் வேண்டிய பிரகாரமாய்ப் பரிபாவிப்பார்களைநிருக்கஇடஞ்சற்றென்கிலுமியரது. ஆகையால் இவ்வுரிவுள்ள கறுத்தவர்களும் மற்றுமனைவருந் தேறவேண்டுமென்றவுள்ளக் கருத்தையே கொண்டிருக்குஞ் சகலகினைகீர்களைபுமெத்தத்தாழ்மையுடனேகேட்டுக்கொள்ளுகிறதென்னவென்றால், இவ்வுதயதாரகைப் பத்திரமானது மேற்சொல்வியகாரியத்தைத் தேற்றிக்கொள்ளப்பண்ணுவதற்கிசைத்தானவழிவகையைக் காட்டுகிறதோ அல்லவோவென்று தீர்மானம்பண்ணி எங்களுக்குத் தயைசெய்தறிவிக்கட்டும். இத்தத்தாரகைப் பத்திரம் ஆர்நன்மைவருத்திக்காக உண்டுபண்ணப்பட்டதோ அவர்கள் தானே கூட்டளவு கையொப்பக்காரரின் துக்கையை அதனப்படுத்தப் பிரயாசப்படுவதுண்டானால், அவர்கள் இவ்வுரவர்களுக்கு ஒருக்காலும் வாடாத சாசுவதமான நன்மைபை அளிப்பார்களென்பதற்கு ஐயமில்லை. ஆகையாற் பலதுள்ளி பெருவெள்ளமென்றும், ஆளுக்கு ஒவ்வொருகுட்டுக்குட்ட அடியென்தலை மிடாப்போலையென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட மூதுரையைப்போலச்சகலரும் பந்துக்கட்டாய்க் கூடி நாங்கள் கொண்டிருக்கும் நன்முயற்சியைத் தேற்றப்பண்ணத் தெண்டிட்டீர்களாக.

உதயதாரகையின் பொருத்தம்.

இந்த உதயதாரகைப் பத்திரத்தின் தனிக் கையொப்பக்காரருக்கு மூன்று மாதத்திற்கு ஒரு சிலிங்கு அல்லது, அ. அனுவாகவும்—தபால் வழியாகப் பத்திரிகையை வாங்குந் தனிக்கையொப்பக்காரருக்கு மூன்று மாதத்திற்கு ஒரு சிலிங்கு, கூ. பென்சாகவும்—இருபது பிரதிக்குக் குறையப் பத்துப் பிரதிக்கு மேற்படக் கையொப்பம் வைத்தெடுக்குவ் காரியகாரருக்கு மூன்று மாதத்திற்கு ஆனொன்றுக்கு, கூ. பேனிக அல்லது, கூ. பணமாகவும்—ஆகிலுந் தபால்வழியாக வாங்குகிற காரியகாரருக்குத் தபாற் செலவோடு கூட மூன்று மாதத்திற்கு ஒரு சிலிங்கு, கூ. பென்சாகவும்—இருபது பிரதிக்கு அல்லது மேற்படக் கையொப்பம் வைத்தெடுக்குவ் காரியகாரருக்கு மூன்று மாதத்திற்கு ஆனொன்றுக்கு ஆறு பென்சு அல்லது நாலு பணமாகவும்—ஆகிலுந் தபால் வழியாக எடுக்கிற காரியகாரருக்குத் தபாற் செலவோடு கூட மூன்று மாதத்திற்கு ஒரு சிலிங்கு வீதமாகவும் வீதக்கப்படும்.

இன்னும் காரியகாரர் நியமிக்கப்படாத இடங்களிலிருந்த கொண்டு உதயதாரகையை வாங்கப்பிரியமுள்ள பெயர்கள் ஏழுமூபேராய்ச் சேர்ந்துகொண்டு தபால்வழியாகப் பத்திரத்தையெடுக்கில் ஒரு வருடத்திற்கு இரண்டு பெண் மூன்றேகனக் கொடுத்தெடுக்கவேண்டியது.

உதயதாரகையின் பதிக்கப்படும் விளம்பரங்களுக்கு வரியொன்றுக்கு முதற்பதிப்புக்கு ஒன்றரைப் பென்சும், இரண்டாம் பதிப்புக்கும் அதன் பின் பதிப்புக்கும் வரியொன்றுக்கு ஒருபென்சு வீதமாகவும் வாக்கப்படும்.

தாரகைக்கென்று இடப்படும் மரணசங்கதிகள் மக்களசங்கதிகள்தயதாரகையில் ஐந்து வரிக்கு மேற்படுவதுண்டானால் அவைகளும் விளம்பரக்கணக்காக விலைபோட்டுப் பணமறவிடப்படும்.

உதயதாரகைக்குக் கடிதபொதுபவர்கள் தபாற் செலவுகொடுத்து யாழ்ப்பாணத்து மானிப்பாய் உதயதாரகையின் எட்டிற்றர் அவர்களுக்கென்று மேல்வளாசம போட்டெழுதி வரவிடுக்கவேண்டியது.

Appointments in the Customs Department.—We understand that Mr. FLANDERKA is appointed Sub-collector for Jaffna; Mr. SANSON, for Caltura; Mr. P. KRIEKENBECK, for Manaar; Mr. HALLILEY, for Barbery; Mr. BAYLEY, for Trincomalie; Mr. GRAY, for Galle; Mr. GRATIAEN of the Colombo C. House for Ballepittymodera.

Suicide.—The native of Araly, who was committed to gaol for the murder of his wife, as mentioned in our issue of the 23 ult. committed suicide on the 18th inst. by hanging himself by a twisted cloth to the door of the cell, where he was confined. He was supposed to be insane.

Death by drowning.—A young married woman of Erneville, while drawing water from a well in a compound adjoining her own, accidentally slipped into the well and was drowned.

Another.—On the evening of the 21st inst. the dead body of an elderly native was found in the tank on the Esplanade. It is supposed, that he was drowned by falling into the tank in a state of intoxication.

Died.—At Putlam on the 29th ult. Mr. THEODORE FRELINGHUYSEN, Government School Master of that place, greatly lamented by his parents and friends, who reside at Jaffna. He was lately a member of the American Mission Seminary at Batticotta, and a member of the Batticotta Church.

Punishment of a Toll Collector.—The Toll Collector on the Pt. Pedro road was brought before the Police Court on the 17th inst. on complaint of Dr. BEATSON, for demanding Toll of him, while passing the road on professional duty, and fined five shillings.

Arrival of the Roman Catholic Bishop.—The right Rev. CAITANO ANTONIO, Bishop and vicar Apostolic of the Roman Catholics in Ceylon arrived here from Manaar on the 20th inst. We learn that the Romanists exerted themselves to the utmost to display their regard for the Bishop by an array of ornament and music at the landing place; which would have been better adapted, we should think, to some other occasion.

School Examination.—A public examination of the Girl's school connected with Wesleyan Missionary Society was held on the 24th inst.

A Prussian Prince.—H. R. H. Waldemar, prince of Prussia, who lately arrived in Ceylon, visited Kandy on the 18th ult. and after remaining a few days proceeded to Newera Ellia and thence to Colombo. On the 17th inst. he embarked on the steamer *Spiteful*, Commodore Chadds, and sailed for Trincomalie and Madras.

BIRTH.—At Dindigal on the 12th of December 1844, the wife of Ry. Ry. P. Paupiah Naidoo, native 2d dresser, attached to the sub-Collector's department, of a son.

Madras.—There was quite a gale at Madras, on Saturday the 14th inst. A large ship, the *Lord Eldon*, broke from her anchorage and drove on the beach, near the ice house, and became a complete wreck. The gale subsided in the evening.

An address of thanks for the late education resolution has been voted to the Governor General by a meeting of the educated and influential natives of Calcutta.

The Delhi Gazette of Nov. 25 states, that sickness prevails to a frightful extent among the troops at Sukkur, more than 800 being in hospital and only about 100 men in the European Regiment and not many more in the native corps, being fit for duty.

Arrival of the Roman Catholic Bishop in Jaffna.

DEAR STAR,—For several days previously to the arrival of the Bishop, the Roman Catholics of this place were busy in decorating the sides of the road leading from the Wharf to the Roman Catholic Chapel. I should say that several hundred Plantain trees were cut for this purpose, while cocoanuts, leaves, flowers, spars, masts, ropes, and cloths were in requisition to make arches or filligrees overhead.—In several places there were long arcades covered with cloths.

Now I wish to inquire if the worthy Bishop is really delighted with such a display, how he can conscientiously call himself a follower of Him who so meekly entered Jerusalem.

I hesitate not to say that if the same amount of labor and material were expended in support of the poor, there would be no necessity for a friend in Need Society in Jaffna, and respectable people would have no occasion of trouble from travelling beggars.

When I see such scenes as the arrival of a Bishop in a scarlet cloak surrounded by hundreds of the natives, and saluted with the reports of Guns, beat of Tom-toms, and ringing of Bells, I am inclined to ask what are the reasons for this unseemly display? How prepared the mind can be in such a scene to think of religion I leave all sensible people to judge.

The late Rev. Mr. Daniel was a real specimen of a truly pious and devoted Missionary, beloved by all classes of Society, and yet he scarcely cared for the manner in which he was fed or clothed. He thought it

"Better to weep with those who wept
And share the afflicted's smart,
Than mix with fools in giddy joys
That cheat and wound the heart."

I shall conclude by asking how a truly pious and devoted Christian can be thus fond of worldly display? or if any precedent can be found for this conduct in that of our Lord?

I am yours truly,
No Lover of Display in a Christian.

WANT OF ATTENTION.

DEAR MR. EDITOR,

The English and Tamil you know are two different languages which are diametrically opposite to each other in regard to pronunciation as to their idiom and construction. Hence the former requires as much attention to the sound of letters, the quantity of its vowels, and accent of its syllables; as the latter to its peculiar properties. A want of attention to these peculiarities makes the Tamil youth lamentably deficient in English pronunciation, and thereby not unfrequently he has appropriated to himself the contemptible expression "He betrays his native country." It is true that there are in English some sounds which he has not in his native language. Such as the sounds of b, f, g, h, w, z, &c. owing to which a confused and imperfect manner of pronouncing words "accompanies through life many persons who have not been properly instructed at an early period." For instance the sound of f is generally mistaken for v, or w; g, for c; v, for w; b, for p; and vice versa, which they show by calling favor, vavor; firguson, verkson; prodigal, prodical; weaver, veaver; capable, cabable; and sundry more. From these representations it appears to be a point of considerable importance that every learner of the English language should be taught to pronounce perfectly and with facility every original simple sound that belongs to it, so that by a timely and judicious care in this respect the voice may be prepared to utter with ease and accuracy every combination of sounds. This short hint it is hoped will make young men bestow more than ordinary attention on the subject and will enable them to amend their deficiencies in future. Begging an early insertion of these lines,

I remain,

NO MATTER WHO.

Answer to an Arithmetical Query.

ஓர் கணக்கு வினாவிற்கு விடை.

தங்கள் தாரகை, டிசு. ஞ. சஞ். ஈசெ ம். பக்கத்தில், சோ. இரங்கசாமி நாயக்கர் கேட்ட கணக்கு வினாவிற்கு விடை.

இடையன் கொண்டுபோன, உச. படிபாலால் முதல்வாசந் காரன், க.படியும் இரண்டாம் வாசந்காரன் தண்ணீரை நீக்கி முக்கால் நாலுமா அரைக்காணியும் கீழரையே மூன்றுமாக்காணியே முந்திரியும் இம்மி மூன்றரைப்படியும், மூன்றாம் வாசந்காரன் முக்காலே மூன்றுமாக்காணியே முந்திரியும், கீழ்க்காலே ஒருமாவரையேயரைக்காணியும், இம்மி ஏழுபடியும், நான்காம் வாசந்காரன் முக்காலேயரைக்காணியும் க.படியும் ஒவ்வொரு வாசந்காரனுமெடுக்கக் கடைசியாக, உச ம். வாசந்காரன் அரைக்காணியும், உச ம், வாசந்காரன் ஒருமாவரையே யரைக்காணியும் கீழரையே மூன்றுமாக்காணியே முந்திரியும், இம்மி மூன்றரைப்படியும், உச ம். வாசந்காரன் முக்காணியே முந்திரியும் கீழ்க்காலே ஒருமாவரையே யரைக்காணியும் இம்மி ஏழுபடிபாலும் எடுத்துக்கொண்டார்கள். ஆக இவர்கள் எடுத்த பாவின் முழுத் தொகையைக் கூட்டப் பன்னிரண்டரைப்படிபால் போகப்பதினென்றரைப்படி பால் இராசனுக்குச்சேர்ந்தது. இவ்வளவு குறைந்ததற்காக இராசன், உச பணம் அபராதம்பேட்டபடியால் ஒவ்வொரு வாசந்காரனுக்குகொடுத்ததெவ்வளவுவென்பதைத்திரோசுக்கத்தாலறியும் வகை.

படிபால், பணம், படிபால், பணம்.

உச இ: உச:: க: க. முக்காலே மூன்று மாக்காணியும் கீழ்க்காலே ந. மா அல்லது யச. நாலுமாத் துட்டு முதலான் கொடுத்த பணம்.

படிபால் பணம் படிபால்

உச இ : உச :: முக்காணியே முந்திரியும் கீழ்க்காலே ஒருமாவரையேயரைக்காணியும், இம்மி ஏழு, —பணம்—ஒருமாவரையே முந்திரியும் கீழரையே இரண்டுமா அல்லது முக்காலே ஒரு மாத்துட்டுக் கடைசியாக கொடுத்த பணம்.

இவ்விரண்டைக்கொண்டு மற்றவர்கள் கொடுத்த பணத்தையு

முறித்துக்கொள்ளவேண்டியது. முதலான் எடுத்த படியும் கடைசியால் எடுத்த படியையும் முதலான் கொடுத்த பணத்தையும் கடைசியால் கொடுத்த பணத்தையும் வெவ்வேறுகக் கூட்டிவந்த இரண்டு தொகையையும் வெவ்வேறுகப்பன்னிரண்டறி (Half the number of terms) பெருக்கவெடுத்த பால் பன்னிரண்டரைப்படி—கொடுத்த பணம், உச. சரி.

மதுரை. இப்படிக்கு ஓர் கணக்குப் பிரிபன்.

கணக்கு வினா.

Arithmetical Query.

ஒரு இராசாவிடத்தில், சூழி பசுக்கள் மின்றன அவைகளைமேய்ச்சிற வனுக்கு வருஷமொன்றுக்கு மூன்று பசுவுக்கு ஒரு பணம் வீதம் கூவி கொடுத்ததாக நிமித்திருந்தார். அப்பசுக்களில் நானொன்றுக்கு மூன்று பசுவுமுக்காடு, ஒருவருவும் அல்லது நானொன்று நாளில் மேலே எழுதிய பசுக்களெல்லாம் இராசா தானம் கொடுத்துவிட்டார். அப்பால் பசு தேய்த்தவன் வந்து கூவி கேட்க நானொன்று நாட்பசுக்கள் குறைந்தபடியே கணக்குப் பார்த்து ஒருகாசளவிற்குறையாமற் சரிய ய்க் கூவிக்கொடுத்துவிட்டார். ஆகையால் அவனுக்குக் கொடுத்த பணமெவ்வளவு?

திண்டிக்குல் இப்படிக்கு அ சுப்பராயலுநாயகன்.

Dear Mr. Editor,

If you judge that the following query, which is intended to direct the attention of native readers to one of the most important facts in the annals of moral transactions, is worthy of a corner in the Star, you will oblige many of your readers by inserting it.

The query is this—What is the Hindu account of the origin of sin and the introduction thereof into this world? A correct account of which from some of your readers will highly oblige

Chundicuty, November, 31 1844.

Yours truly,
C. S.

DURABILITY OF TIMBER IN A WET STATE.

Of the durability of timber in a wet state, the piles of the bridge, built by the emperor Trajan across the Danube is one example. One of these piles was taken up, and found to be petrified to the depth of three quarters of an inch; but the rest of the wood was little different from its ordinary state, though it had been driven more than sixteen centuries.—Buffon.

The piles under the London Bridge have been driven out about 600 years, and from Mr. Dana's observations, in 1746, it does not appear that they were materially decayed (Hutton's Tracts, Vol. 1. p. 119.) In 1819, they were sufficiently sound to support the massy superstructure. They are chiefly of elm.—T. Treadgold.

In digging away the foundation of Old Savoy Palace, London, which was built 650 years ago, the whole of the piles, consisting of oak, elm, beech, and chesnut, were found in a state of perfect soundness, as also was the planking which covered the pile heads.—Sup. Enc. Brit.

தை மாநம்.

En. date.	கி.மு.கி.	வாரம்.	நட்சத்திரம்	திதி.	யோசம்.	கரணம்.
12	சு	சு	சு	அச	11 வ	சவ11 வி 11
13	உ	த	பு	அஷ	11 ப	சச11 கவு 11
14	ந	செ	உ	சு11 லை	11 சி	சச11 கர 11
15	சு	பு	ரே	யஉ	அசு	ய11 வி 11
16	ரு	வி	அ	யசு	அசு	11 ப 11
17	சு	வெ	பர	உச	11 ச	சய 11
18	எ	சு	கா	உசு11	ந	சு 11
19	அ	ஞா	ரோ	நசு	ஏ	11 பி 11
20	சு	தி	மி	நசு11	து	உ11 மா 11
21	ய	செ	தி	சு11	தி	உ11 வை 11
22	ய	சு	பு	ரு	சு	11 வி 11
23	யஉ	ந	வீ	ருசு	0	11 ச 11
24	யந	வெ	ஆ	ருசு11	பி	11 ஆ 11
25	யசு	ச	ம	சு11	து	11 சவு 11
26	யரு	ஞா	ம	உ	தி	11 சோ 11
27	யசு	தி	பு	நசு	சு	11 அ 11
28	யஎ	செ	உ	உ11	ப	11 ரு 11

DRUNKEN DELIRIUM.

"Never was drunk but once in my life," said a chap once in my hearing; "never mean to be again. The street seemed to be very steep, and I lifted my legs at every step as if I was getting up stairs. Several cart wheels were making convolutions in my brain, and at one time, I fancied my head was a large carving and turning establishment, the laths of which I was keeping in motion with my own feet. I could not conceive what was the reason that the town had turned into such an enormous hill; and what made it worse was, that it seemed all the time growing higher, and threatened to pitch over on me. Stop, stop, thought I, and I will head this old hill yet, or at least, it sha'n't head me. So I turned to go down and get at the bottom; but tell me, if the town did not turn right round with me, heading me all the time, and presenting the high bluff in front of me. Well, sure enough, the ground flew up and struck me in the forehead; as soon as the stars cleared away, I commenced climbing with my hands and knees. The next thing I saw was a big brick house coming full split round the corner! and I believe it ran right over me, for I don't remember any more."

MATERNAL ANXIETY.

The following singular incident, so suited to awaken all the feelings of a mother's heart, is copied from a Scottish paper.

A mother having left her child, an infant of two years of age, to play about the door till she attended to some household duties, went when she was disengaged, to look for her charge. The urchin could hardly crawl, and she expected to find him at the door steps. There, however, he was not, and the mother, in considerable alarm, called on several neighbors to inquire if they had seen her child. No one had seen it; and, as a considerable time had now elapsed in making inquiries, the anxiety and tears of the poor woman became proportionally augmented. Parents can only judge of her feelings when no trace of her child could be found. The neighbors kindly assisted in making strict inquisition in every well, pigstye, henroost, or out-of-the-way corner, for the wandered one;—he was, however, nowhere to be found, and, as a last recourse, resolved that the bell should be sent through the town. In the mean time the mother, in a state bordering on distraction, went into her own house to rummage every hole and bunker head and cupboard. While thus employed, one of her sympathizing friends happened to cast her eyes to the gable of a neighbouring house, and there, with surprise and horror discovered the lost child perched on a ladder, and within a few steps of its very top, apparently quite delighted with its state of exaltation. A lady endeavoured to induce the ambitious mite to come down, but no—it shook its head and sat fast. She then tried to go up the ladder, but half way up her head grew giddy, and she was obliged to descend without accomplishing her object. The mother was informed by this time that the child was found, but her feelings may be more easily guessed than described when she saw its danger. The ladder was long enough to reach the eaves of the three story houses, and within four steps of the top of it was her child, holding firmly by one of the bars, and looking quite complacently on the faces below. With trembling steps the agitated mother cautiously ascended the ladder, but when within arm's length of her infant, and on the point of laying hold of him, he, as if to mock the agony of his parent, clambered up the remaining steps, and straddling across the top-most bar, held out his little hands and smiled, as if proud of his daring feat. The mother at last folded the object of her fears and affections to her fond bosom and descended with her precious burden in safety, shedding tears of gratitude and breathing a heart-felt prayer to that Providence which had so preserved her child.

TO SAIL FOR COLOMBO.
In the early part of January 1845. the fine fast sailing dhony "Moheydan Box," No. 6, YANAPE-RAGASEM SWANDE CROOS, Master.

For Freight or Passage apply to Mr. EDWARD GRENIER, Main Street, Pettah, or to the Master, on the Beach.

Jaffna, December 24th, 1844.

NOTICE.

The undersigned begs to inform the public, that having made arrangements to furnish those who may make payments to him, with Receipts, from the 1st January next, he will not hold himself responsible for any demands on account for monies alledged to be paid from that date, unless Receipts are produced.

Jaffna, December 20, 1844.

G. A. GAMBS, Proctor.

விளம்பரம்.

இதன் கீழ்க் கையொப்பம் வைத்திருக்கிறவர் இதைக்கொண்டு சகலருக்கும் அறிவிக்கிறதென்னவெனில் வருகிற தைமாதம் முதற் தேதி முகனையாகத் தனக்குப் பணங்கொடுப்பவர்கள் சகலருக்கும் பற்றிச்சீட்டுக்கொடுக்க ஒழுங்குபண்ணியிருப்பதினால் அந்தத் தேதி தொடங்கித் தன் பற்றிச்சீட்டுக்காட்டாமல் ஆரென்கிலும் பணங்கொடுத்திருக்கிறோமென்று சொல்லிக் கேட்கச்சம்பலித்தால் அதற்குத் தானுத்தரவாதியாயிருக்கமாட்டாரென்றுந்தான்.

யாழ்ப்பாணம், }
சு. அ. ச. ச. ம. ஆ. } சு. எ. கே. மீ. ல.,
மார் கழி யூ உய்து } த. ப. ணி.

NOTICE.

Subscribers to the Star are respectfully requested to remit, at their earliest convenience either to the Publisher or to his Agents, the amounts due on their subscriptions.

CONTENTS.

The difference between temporal and eternal things	237
Cural.—Missionary enterprizes in the South seas	238
Satirical Poem on the superstitions of the Hindus.—Fable	239
To our Readers and Patrons	240-241
Terms of the Paper	ib.
Agents of the Paper	ib.
Summary of English Intelligence	242
Want of attention	243
Answer to an Arithmetical query	ib.
Durability of Timber in a wet state	ib.
Panchangam	ib.
Drunken Delirium	244
Maternal anxiety.—Meteorological Register	ib.
Christian Poetry	145
The complaint of the dying year	ib.
Address of Rev. H. M. Scudder	246
Total abolition of Slavery in Ceylon	ib.
On Passive Verbs in Tamil	247
Solutions of Mathematical Problems	248
Tribute to the Star	ib.

1844. Meteorological Register, kept at the Am. Mission Seminary at Batticotta.

DECEMBER 10-24.	Barometer, corrected for Capillarity & Temperature		Thermometer. 1st and 3d columns give the mean of the day and the night.			Depression of the wet-bulb Thermometer.				Course of the wind.	REMARKS.
	Maxim. observed at	Minim. observed at	A. M. P. M. P. M.			A. M. P. M. P. M.				Observed mornings & evenings.	
	h m	h m	h m	h m	h m	h m	h m	h m	h m		
10	29.993	29.877	79.7	79.5	78.5	1.5	1.5	1.5	N., N. E.	Cloudy; flying clds.; lightning	
11	29.960	29.881	79.2	80.0	79.0	1.0	3.0	2.5	N. E.	Rain; flying clouds; cloudy.	
12	29.970	29.887	79.4	79.8	79.3	3.4	4.0	4.5	N. E.	Cloudy.	
13	29.930	29.860	79.0	79.9	78.5	2.8	4.4	4.0	N. E., N. W.	Cloudy; storm.	
14	29.859	29.791	76.3	79.9	78.8	2.5	4.6	2.8	N. W., W., S.	Cloudy; high wind; rain.	
15	29.920	29.815	78.9	82.9	79.7	2.0	5.2	2.0	E., S., W., N.	Dew; mostly clear.	
16	29.904	29.831	80.7	83.0	79.8	1.8	4.0	1.9	N., N. E.	Heavy dew; flying clouds.	
17	29.917	29.823	80.3	79.0	78.3	1.4	2.0	0.3	N. E.	Rain.	
18	29.883	29.709	77.9	76.0	75.6	2.4	0.2	0.4	N. W., W.	Rain; flying clouds; storm.	
19	29.916	29.810	77.0	79.0	77.9	0.5	1.6	1.1	W., E.	Flying clds.; thunder in evening	
20	29.937	29.834	79.4	81.5	79.1	0.4	1.5	0.7	E., N. E.	Cloudy; fly. clds.; showers; f. cl.	
21	29.954	29.841	81.1	82.3	79.0	2.1	3.1	1.0	E.	Dew; flying clds.; light shower.	
22	29.977	29.874	80.1	81.3	78.8	1.7	3.3	2.6	N.	Dew; flying clouds.	
23	29.987	29.894	80.5	81.5	79.6	2.0	2.5	1.5	N.	Cloudy; flying clouds.	
24	29.937	29.807	79.9	80.7	79.6	1.1	2.5	2.2	N. W.	Thick clouds; flying clouds.	
	29.936	29.822	79.	80.4	78.8	1.8	2.9	1.9	MEAN.		

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR.

சு. புத். சந். உசு.] துஅராசசு (ஸ்). மார்க. மு. உசு. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, December 26, 1844. [Vol. IV. No. 24.

மணவாளன் மனைவியோடுலாவல்.

வருத்தம்.

சித்திரப்பெண்ணே யிரத்தச்சாட்கிளானதேவ
புத்திரருயிர்த்துச் சீயோன் பொற்பினுக்கெழுந்தாரின்து
உத்தரப்படி நீரென் னோடுலாவி நூதனங்கள் காண்பீர்
மித்திரப்பாங்காய்க்கண்மெய்விரகஞ்செய்வேனே.

சாபதுகொண்டாடையிலே

தேவர்வந்து கூடுகின்ற

ஓவியச்சீயோன்மலயின்

உன்னதம்பார்ப்போம் வாராய்பெண்ணே

அன்னமயிலானே—அறிவிப்பு யசு. க.

க. ஆ புதுமையாயிரத்தான்

டானந்த சந்தோஷமுடன்

சீவித்துயிர்த்த ரத்தச்சாட்கியின்

சேனைகள்தோமுன்னே போரார் மானே கண்ணோக்கும்

அறி. உய. ச—சு.

உ. சிங்காரவனங்கள் சுற்றிச்

சீவந்தியுங் கடந்தோம்

மங்காராணப்பிரகாச

வன்னச்சீயோன் மலைதெரியுது முன்னே போமானே

க. கிட்டினலூர்களித்தரிப்போம்

கிராமங்களிலிராத்தங்குலோம்

இஷ்டமாகப்பேசிக்கொண்டே

யெருசலேம்பட்டணம் போவோம் காரிகையாரே.

ச. யெருசலேயின் கீழ்ப்புறமே

எதிரானவாளிலேந்து

மேருவிற்காலூன் நிகிற்போம்

மின்னாசேயங்கிருந்து பொன்னகர்போவோம். சுகரி. யசு. ச, டு.

டு. வலயபள்ளத்தாக்ககூண்டாய்

வன்கிழ்ச்சுருந்தெற்கினுமே

ஓவ்வமலைவகிதிற்கும்

ஓங்குருமெத்தியிலே மாங்குயிலாரே.—சாபது

சு. பூமியினிராசாக்களைப்

போர்பொருதக்கூட்டியுமே

காய்க்காரப்பேயலிகள்

கடுகஅறம்கேத்தோன்றிசேர்க்குமுடுகிவாயின்னே.

அறிவிப்பு யசு. யசு, யசு.

எ. தேசத்தின் சாகிகளைச்

சேர்த்துநடுத்திர்ப்பதற்கு

யோசபாத்தென்ற பன்னத்தாக்கி

லோவியமாயுன்க்காரந்திருப்போம் தேவியே வாரும்.

யேரவேலின் தீர்க்கதரிசனம் க. யசு.

அ. சாதிகளைத்தீர்வையிடுஞ்

சங்காரகாலத்திலே

நீதிமாண்களென்னுடன் கூறு

நித்தியராசரிக்கஞ்செய்வார் சத்தியந்தானே.

அறிவிப்பு டு. ய.

சு. பன்னிரண்டப்போஸ்தலரும்

பன்னிரண்டாசனத்திருந்து

இந்நிலத்திலிருவேற்கோத்திரம்

ராரையுமென்னுட்கியாயந்தீர்ப்பார் காரிகையாரே.

மத்தேயு யசு. உய.

ய. மின்னாசேயங்கிருந்து

வெற்பினிற்சென்றெழுந்தருளி

உன்னதக்கோட்டுமுகத்தினுன் தன்

உத்தமமணமாலைகுட்டுவேன் சித்திரமயிலே.

அறிவிப்பு. யசு. க.

To the Editor of the Morning Star,

SIR,

I take the liberty of enclosing the following Allegory by Miss JANE TAYLOR. If it meet with your approbation please give it a spare corner in your next number. By so doing you will kindly oblige,

Yours truly BONA PUELLA.

THE COMPLAINT OF THE DYING YEAR.

Reclining on a couch of fallen leaves, wrapped in a fleecy mantle, with withered limbs, hoarse voice, and snowy beard, appears a venerable old man. His pulse beats feebly, his breath becomes shorter, he exhibits every mark of approaching dissolution. This is old 1844; and, as our readers will all remember him a young man, as blithesome as themselves, they will, perhaps, feel interested in hearing some of his dying expressions, together with a few particulars of his past life. His existence is still likely to be prolonged a few days by the presence of his daughter *December*, the last and sole survivor of his twelve fair children; and it is thought the father and daughter will expire together. The following are some of the expressions taken down as they fell from his dying lips;—"I am," said he, "the son of old father *Time*, and the last of a numerous progeny; for he has had no less than five thousand eight hundred and forty three of us; but it has ever been his fate, to see one child expire before another was born. It is the opinion of some, that his own constitution is beginning to break up, and that when he has given birth to a hundred or two more of us, his family being complete, he himself will be no more." Here the old year called for his account book, and turned over the pages with a sorrowful eye. He has kept, it appears, an accurate account of the moments, minutes, hours, and months which he has issued, and subjoined, in some places Memoranda of the uses to which they have been applied, and of the losses he has sustained. These particulars it would be too tedious to detail; perhaps the recollection of the reader may furnish them as well. But we must notice one circumstance:—upon turning to a certain page in his accounts, the old man was much affected, and the tears streamed down his furrowed cheeks as he examined it. This was the register of forty-eight Sundays which he had issued; and which of all the wealth he had to dispose of had been, it appears, the most scandalously wasted. "These," said he, "were my most precious gifts. I had but fifty-two of them to bestow. Alas! how lightly have they been esteemed!" Here, upon referring back to certain old memoranda, he found a long list of vows and resolutions which had a particular reference to fifty-two Sundays. This, with a mingled emotion of grief and anger he tore into a hundred pieces, and threw them on the embers, by which he was endeavouring to warm his shivering limbs. "I feel, however," said he, "more pity than indignation towards these offenders, since they were far greater enemies to themselves than to me. But there are a few outrageous ones, by whom I have been defrauded of so much of my substance, that it is difficult to think of them with patience, particularly that notorious thief, *Procrastination*, of whom every body has heard, and who is so well known to have wronged my father of much of his property. There are also three noted cheats, *Sleep*, *Sloth*, and *Pleasure*, from whom I have suffered much; besides a certain busy-body called *Dress*, who under the pretence of making the most of me, and taking care of me, steals away more of my gifts, than any two of them. As for me, all most acknowledge that I have performed my part towards my friends and foes. I have fulfilled my utmost promise, and been more bountiful than any of my predecessors. My twelve fair children have each in their turn, aided my exertions; and their various tastes and dispositions have all conduced to the general good. Mild *February*, who sprinkled the naked boughs with delicate buds, and brought her wonted offering of early flowers, was not of more essential service than that rude, blustering boy, *March*, who though violent in his temper was well intentioned and useful.—Then came *April*, a gentle, tender hearted girl, who wept for his loss, yet cheered me with many a smile. *June* came crowned with roses, and sparkling in sunbeams, and laid up a store of costly ornaments for her luxurious successors. But I cannot stop to enumerate the qualities and graces of all my children. You, my poor *December*, dark in your complexion, and cold in your temper, greatly resemble my first born *January*, with this difference, that he was most prone to anticipation and you to reflection. It is very likely, at least after my decease, that many may reflect upon themselves for their past conduct towards me. To such I would leave it, as my last injunction, not to waste time in unavailing regret;—all their wishes and repentance will not call me to life again. *I shall never, never, never return.*

I would rather earnestly recommend to their regard my youthful successor, whose appearance is shortly expected.—I cannot hope to survive long enough to introduce him; but I could fain hope that he will meet with a favourable reception, and that in addition to the flattering honors which greeted my birth, and the fair promises which deceived my hopes, more diligent exertions, and more persevering efforts may be expected. *Let it be remembered, that one honest endeavour is worth ten fair promises.*

Having thus spoken, the *old year* fell back on his couch, nearly exhausted, trembling so violently as to shake the last shower of yellow leaves from his canopy.—

Let us all hasten to testify our gratitude for his services, and repentance for the abuse of them, by improving the remaining days of his existence, and by remembering the solemn promises we made in his youth. This is the best preparation we can make for his expected successor.

Many of our readers will be interested in reading the following extracts from an Address of Rev. HENRY M. SCUDDER, son of Rev. Dr. SCUDDER, formerly missionary in Jaffna; exhibiting the cruelties and degradation of Hinduism, and the motives for missionary effort; and particularly as exhibiting his deep personal interest in the spiritual welfare of the Tamulians—his countrymen. The address was delivered on the eve of his embarkation from America for Madras, where he is now stationed as a missionary.

Although the past has faded much from my memory, and realities are like shadows, and what I know seems as that which I had dreamed, still I remember. And while I speak of the claims of the Tamul nation upon the sympathies and exertions of Christ's people in this favored land, I speak not as an American, that would be a borrowed title, I speak in my own character—a baptized native, asserting the claims and pleading the cause of my unbaptized countrymen.

There are several distinct nations in Southern Asia, such as the Telogoo, Maharratta, Canarese, Tamil, &c. Among this last-named people, who are grouped upon the island of Ceylon and the opposite coast of south India, I was born. They might have been a noble race, but under the wearisome bondage of idolatry, both soul and body bear the marks and bruises of a withering servitude. And while I urge their claims, I urge the claims of all Hindustan. The causes of the soul-slavery of the whole East are the same.

The Tamulians are held down by influences which, being common to the whole Hindu race, stretch with devastating power, alike regardless of name, language, or condition, from the inland plains, where the Ganges gathers up its springlets, down to the shores of the Indian Sea.

There are mainly two sources of the degradation of the Hindus.

First, *Castes*. Of these there are many. Highest stand the Brahmans. These are they "that lade men with burdens grievous to be borne, and themselves touch not the burdens with one of their fingers." They compose the priesthood of India, whose hands know no work. Caste is a good thing for them: they grow up sleek and dainty, and as they grow they cry to their less fortunate fellows "Stand aside, for we are holier than you." Lowest in the scale is the Pariah. Sorrow and bitterness is his inheritance; his path is hedged in with infamy—a fugitive and a vagabond on the bright earth. Between these extremes there are many intermediate castes, split up again into divisions and sub-divisions. The bond of mutual sympathy is broken, and they go abroad with the seal of a disgraceful individuality upon them, like the mark on Cain's brow.

Thus they go on generation after generation. In the steps of the father treads the son. Condition is hereditary; intrinsic merit avails nothing. Ambition is stifled in its first upshooting in the soul; hope is shut out, and true heroism, if it finds root, finds no place for branches and fruit. There is no choice and no room for choice: they must all go the way of their fathers: as they are born so they die. But even in this slavery there are degrees. The Brahmin is a slave king; the Pariah is a slave slave. God be praised this night for the Bible. God be praised that the law of Shastras is not your law, to crush your young hearts, and cause you to lie down in loathsomeness and arise in anguish of heart.

Nothing but Christianity can undo such bonds as these. When the cross plants her colonies in every part of this soil, then will the Hindu learn to sit at the feet of Jesus, and forgetting caste, will embrace his brother in fraternal union.

The second cause of their degradation is found in the number and character of their gods. Their name is LEGION. Who has not heard of the 330 million gods of Hindustan? The air teems with their invisible spirits. They walk with silent footsteps on the earth, and they float in the fantastic forms of every summer cloud. They sport on the wave, and hold their court on the mountain. The Evil and the Good, the Demon and the Guardian Spirit, have their haunts every where. There is to the Hindu an omnipresence of gods, instead of an omnipresent God. His every conception finds a fearful embodiment in some deity. He rears temples with huge domes and columned halls, and within the gorgeous sanctuary enthrones the images of beasts, and the distorted forms of his abused imagination. There he was taught to kneel and do servile homage in earliest youth, and there he received his first lessons in spiritual thralldom. But the temple is not the only place of his worship—his gods are every where, and so must be his worship. He goes forth into the free air, but it brings no freedom to him. He is still a slave. The green tree is a temple. By the fountain and the river, by the rice-field, and the hilly land, are the homes of innumerable troops of gods, and he must tread softly and bow in blind-hearted adoration; poor idolator, there is no rest for his distracted soul!

Oh! forget for a moment that you are here to night, and stand in imagination at one of their annual festivals, and look upon the thousands whom the jubilee of idolatry has called together. See the dark hordes borne hither and thither by the impulse of passion, with the mark of their god upon their foreheads, and decked out with the insignia of heathenism. See how they sweep like a tumultuous stream

through the sun-burnt fields, and hear their voices going up like the murmuring of many waters. See them cluster around the dingy walls of the pagoda, pressing on each other like maddened beasts, like men with their spiritual natures stricken out. See them bring up their votive offerings, and cast them before their misshapen idols. And see, oh see how they divide, and are parted like the walls of the Red Sea, on the right hand and on the left, while some poor wretch between is swung high through the air with the hooks in his bare back, until his dizzy brain reels, while the vast multitude raise their exultant shouts.

Are you sick of the sight? You have as yet seen nothing. Hear you deafening shout, that seems to roll over the peopled plain like the growling thunder! What is it? Ah! it marks the progress of the great idol car. Infuriated men catch the long ropes, and drag its ponderous weight through the deep sand. On it rolls, like a fiend-driven chariot. The robed Brahmans sit perched in its high tiers, and the jeweled gods are hung with garlands. The clang of harsh instruments, the sound of the tom tom, and the deep monotonous war of the swarthy throng, that swarm around its unwieldy course, all mingle in one terrific chorus. The blood of the self-sacrificed spirits upon the massive wheels, and from the mangled carcasses in its deep ruts is heard the death-wail of souls. Behind, in the dust, men and women roll themselves, piercing their bodies, and uttering wild shrieks—a proper dirge over the dead. A just emblem of idolatry is that car of heathen state.

Turn not yet away. There is more to see. Bend your steps toward the temple. In the porch sit the demi-gods of the Hindus, who have maimed their bodies. Some have cut out their tongues, some have held up their limbs until their muscles have forgotten to relax. Some have shut close their fists till the nails have grown through the backs of their hands. Cropped and distorted, they sit there as objects of reverence, receiving alms. They are holy men, who by the torturing of the body have gotten to themselves sacredness of soul. There is the mourner beating her breasts and tearing her hair, and the mother leading her first-born to bend the knee to the idol god. There are the sick, lying there to be healed by their gods, and the devotee, whom the car has mangled, drags his crushed limbs to die there, leaving his snail-like progress marked with blood. The juggler is there with his snakes, charming them wisely with music, and the shouting crowd send their echoes far over the plains, "Great is our God."

Suffer me to say a few words of Ceylon, in particular. If the Tamulians were Christians, I might boast both of my home and my nation. But mournful is the contrast between the beauty of that garden and the depravity of those who dwell in it. For that is a place where Nature moulds herself in many graceful forms, where life springs out in beauty, from the flowering herb on the turf, to the giant tree of the jungle; where the air is full of kindest voices, and the parrot and the bird of paradise spread their chequered wings in the sun-light; where the orange blossom and the cinnamon give out their sweetness; where the mangoe hangs its shadow over the well, the bamboo shoots up in clumps by the side of the brooks, and the naked palm shakes its fruit-laden tuft to the breeze.

It is the land where the banian stretches out its colossal arms, and flinging down its roots like taper fingers, fastens them in the earth, and shapes out new trunks to send forth new trees, building up an arched and pillared shade-way, which Nature owns as her woodland palace—a palace whose doors are the curtains that the thick leaves hang down, and whose windows are where the wind makes them in the irregular green roof, to let the blue sky peer through. And yet, he who walks in the midst of such profuseness communes not with the Creator. The voice of Deity speaking through these natural beauties dies away unechoed upon his stupid soul.

Beloved friends, climb the watchtower and inquire with a loud voice, "Watchman, what of the night?" Turn your faces toward the East and your answer shall come with the winds over the sea. Listen to distinguish the many voices which swell that cry, "Come over and help us." There is the prayer of the persecuted convert. There is the prayer of the way-worn missionary, whose garments are covered with dust, and who has long stood sentinel, with none to relieve him in his weariness. There is the triumphant sarcasm of the unbeliever and the outcries of the idolatorous revels—all come blended in one urgent appeal. Have they no claim? And are there no motives to elicit a response to these claims? Oh, brethren, heaven, earth and hell join hands to encircle you with a tremendous array of motives. Send the gospel to the Hindu, and you can set the captive free, take the yoke from his neck and the fetter from his limbs. You can break down the barrier of caste, and turning his soul from the sensual and distracting worship of 330 million gods, teach him to repose in Jehovah the Savior. You can quench the fire of funeral piles, and rear the church and the Sabbath school on the crumbling ruins of their temples. You can burn their wooden gods and make now venerated deities "crackle like thorns under a pot." You can restore degraded, trampled woman to her sphere of comfort; substitute the melodies of Zion for idol peans; and sprinkle the blood of Christ on the lintel and doorposts of their houses, that the death angel may pass by them. Oh! you can send glad tidings where "desolation now walketh in noon-day;" even that Christ the eternal God shall be their benignant King forever. Are these no motives?

But climb once more the watchtower and see, uncareful for and unchecked, many benighted spirits through the avenue of death. Through the dark valley of shadows their unlighted foot-steps stumble, for the rod and the staff of the Holy One are not there for their sustainment. Who will stay them back? Who will go cry in the wilderness, "Repent ye, for the kingdom of Heaven is at hand?" How shall they hear without a preacher?

Beloved friends, I thank God this night that my face is set towards my native land. I must leave some here who have nurtured me in the days of my forwardness with much long suffering, and who were true godfathers and godmothers to me, in a strange land? I shall grieve to see their faces no more, to hear no more their gentle salutations, for my soul loves them. But yet I rejoice to go. "Go" falls pleasantly on my ear. Its "still small voice" has sweet cadences in it.

TOTAL ABOLITION OF SLAVERY IN CEYLON.

Remarks of the Honourable the Colonial Secretary on offering to the Legislative Assembly on the 2d inst. for the first reading, a Bill "to provide for the total abolition of slavery in Ceylon."

It is a matter of great satisfaction to the Government, and I am sure it must be to every Gentlemen in this council that it is practicable to provide finally for the total abolition of slavery.—To the Government it is a matter of satisfaction that in consequence of the measures which it has adopted, this Bill is in reality no more than a declaration of fact: for the result of those measures has been that slavery has nearly become extinct in this Colony.—I am well aware that Government has been reproached with neglect of so important a duty as the extinction of slavery. But it is an unnecessary and an unmerited reproach. On the contrary, this Government has done perhaps as much as, if not more than that of any other colony or even any nation in regard to the extinction of slavery. By the exercise of measures which the Government has had in view steadily for some years past, no less than 26,000 slaves have been emancipated in this colony. When first in pursuance of these views I had the honour of bringing before this assembly a bill in 1838, there were 26,000 slaves in Ceylon. Now when I bring forward the last it will be seen from the returns I now have in my hand the number has been reduced—voluntarily reduced to less than 50; and if this bill should chance to be the last I shall have to bring before this house, it will be no small pride to me that the last is such a Bill. It is a matter of great satisfaction that such has been the result of the measures adopted by the Government. The council will perhaps recollect Sir ROBERT HORTON's interview with the chiefs in the Kandian country. His speech and the circumstances of that interview were published. It will be recollected what extreme reluctance there was on the part of those chiefs to assent even to the prospective emancipation of their slaves to be completed in 60 years. Their reluctance was indeed so great that all prospect of voluntary emancipation in that way was abandoned, and other measures were adopted by the Government, and the first that was deemed necessary was a measure for the registration of slaves. An act was drawn up by me after consultation with Sir J. JEREMIE in order to carry into effect the measures determined on. The first registration of slaves gave 1541 slaves.—At the first triennial renewed registration, the number was reduced to 899. But since that by death, and still more by the very praiseworthy liberality of Kandian Proprietors, in emancipating their slaves; of which there have been no less than three instances within the last 6 months, the number of slaves has been reduced to 31; but I said under 50, because I have not received accounts from Badulla; and here I cannot but notice the satisfactory change of public opinions that those very chiefs who would do nothing on Sir R. HORTON's first proposal have now in so many instances voluntarily emancipated their slaves. The success of the measure adopted in the first Kandian registration led the government to introduce a similar Registration Act in the Maritime Provinces. This Act was passed by you in 1842, and the result is now before you. When the Act was brought forward there were 24,451 slaves in those provinces. There is not now one. The whole number has been emancipated by the voluntary act of the owners. There is not one memorial complaining of the registration act; not one complaint of the loss of slaves; not one claim for compensation has come into my hand. Such being the state of the case, I think it cannot be denied that the Government has done its duty moderately and cautiously, but not the less effectually, and I think you will agree with me that the time is now come for this complete emancipation. I am well aware that Government might have gained more credit by the adoption of more particular and more ostentatious measures: it would have been very easy to have gained more reputation by a different course.—The Government might have claimed credit for humanity and liberality by exerting itself to abolish slavery at once. This might have been done with much parade, and perhaps the British Public might have been persuaded to pay half a million in the cause of freedom; and yet after this sum had been paid, the slave owners might have thought themselves ill-used. Now, Sirs, on the contrary they have given up their slaves without compensation,—as their own voluntary act. They have done what no other body of slave Proprietors ever did.—*Colombo Observer December 5.*

DEAR SIR,

Having had the honor to propose the subject of passive verbs in Tamil, for discussion, and having been favored, through the medium of your impartial paper, with the sentiments of some of your ablest correspondents upon the subject, to dismiss it in silence would, I am afraid, be construed into a want of courtesy. Begging therefore, to express my obligations to those who have liberally contributed to elucidate the subject, I desire to be permitted to speak a few words in conclusion. The articles which most deserve my obligations are those of Mr. A. B. of the Batticotta Seminary, and that with the affix "Pro Bono Publico." I do not desire in this paper to notice either of Mr. A. B.'s two last articles which appeared in No. XVIII. of your present volume, nor shall I stop to inquire into the age of most of the authors quoted by "Pro Bono Publico," and what degree of credit is due to each of them,—my object being to conclude the subject as briefly as possible, with such observations only, as may be consistently made on the remaining points which are to be noticed in Mr. A. B.'s first communication which appeared in No. XVI of the said volume. Before we come to the subject proposed, I desire it to be distinctly understood that I do not want to be a "critic" as Mr. "A. B." asserts, neither would I discard willingly "any thing which forms a constituent of a dialect." Being a mere beginner in the Tamil Grammar, I proposed the subject to be discussed in the Star, not with any view to provoke or to conduct controversies wherein I might "display my intellectual attainments, and profundity of thought," as was supposed by Mr. A. B; but to "remove the doubts," as I explained at the very commencement, "which have already arisen in my mind," and to benefit young men who have unavoidably fallen into an, (if not incorrect) inelegant way of rendering English into Tamil. Having thus explained my design in entering upon the subject, I shall now proceed to state the grounds upon

which I rested my views respecting it.

First then, we shall inquire whether passive verbs, and passive idioms (here I mean that form of the passive verb which is compounded of படுதல் or உண்ணல், and the infinitive of any verb) may be said to "form a constituent of the Tamil language." The term "constituent," according to Dr. Johnson and Mr. Walker, as well as the well known etymology of the word itself means "that which is essential or necessary to the subsistence of any thing." If so the nature of such a constituent principle shall be equally diffused throughout the whole mass of the compound of which the said principle forms an ingredient. Now let us examine whether this principle can be reasonably applied to the Tamil language? This form of the passive verb and passive expressions we meet within the "daily transactions of life" is not universal. It is confined only to the mission premises, to courts, to the different departments of the Outchery, to the Custom House, and such places where business is transacted by those who are acquainted with the English language. While on the contrary it is very rarely observed among that part of the Tamil population, which is not acquainted with the English language, and its idioms. If Mr. A. B. or any other reader of the "Star" would take the trouble to observe the "transactions" occurring among the said class of the Tamil people, the members of his own family (females and children) will furnish him with proofs to the propriety of the statement "that the passive verb and its idiom (as it regards the form we speak of) are strangers to the Tamil language," nor do we find that this form of expression is so frequently used in Tamil poetry and classical writings which were composed previous to the time the English language, or rather European languages began to prevail in Tamil countries, as in the works which have been composed during the last thirty or forty years. If there occur any instances of the said nature, in the ancient works, (as those in the குறள் they are very rare. The only work of an early date in which the said form occurs more than three times is the குறள் respecting which we have considerable doubt whether these instances of its use may not have been introduced by the compiler, as it is said to have undergone a thorough revision in a later period. Were it not for this exception the form against which we contend must be considered as a perfect stranger to the Tamil language.

Secondly, as regards the formation of the Passive Verb in Tamil, Pundits are of opinion that there are no rules found in any of the standard works of Tamil Grammar for this purpose and while modern Grammarians, attempt to prescribe rules for this purpose, they are not at all agreed among themselves as to their construction.

For Mr. "A. B." says, Passive verbs are generally formed by affixing as the case may require, the verb படுதல் or உண்ணல் in all its forms and tenses to the infinitive, imperative, and verbals of செய்வனை Transitive verbs; on the contrary the author of the பெயர் அகராதி in Tamil, in defining செய்பாட்டுவினை says செய்பாட்டுவினை, படுவென்னும் வினாது புணர்ந்த முதலினை கையடையனவாய் மூன்றும் வேற்றுமைக்கருத்தாவைக்கொண்டிருக்கும் வினை. Here there is evidently a difference existing between these two authors inasmuch as the latter limits the formation only to the முதலினை (the root of the verb, the imperative) while the former extends it to the infinitive and verbals. Besides Mr. A. B. says, infinitives, &c. of the Transitive Verbs only, while it may be observed at present that the use of it is extended to verbs of an intransitive nature also, as may be seen by the following quotations which I found when opening the "Morning Star" at random, (in volume II page 95) "வாலிபராயிருக்கப்பட்டுவர்கள்" "பராபரனாவரப்பட்டு சாபம் அவர்கள் தலையிட்டு விருக்கும்." Are not இருக்கிற து and வருகிற து Intransitive Verbs? If so; how can they have a passive form. In this place we may clearly see that the Tamil passive verb does not exactly answer the same purpose as those of the English passive verbs, as Mr. Rhenius has observed. Numerous other examples might be produced to show the improper use made of this form at this time. But I will only further add that inasmuch as the ancient standard works are totally silent on this head, that as the modern Grammarians are not agreed among themselves, and the use of it is extended further than is allowed even by them, all these circumstances put together shew that there must be some defect either in the views of our modern Grammarians or that the passive form we contend about (viz by adding படுதல் or உண்ணல் to the infinitive, as அழக்கப்பட்டான், இழக்கப்பட்டான் is a recent introduction into our language.

Thirdly, Let us consider whether the extensive use of this form adds to the "idiom, elegance and energy of style." Let the readers of the Star, if they have not altogether forgotten their native idiom, if they are alive to the nature of the language of their country in which they were born, and if their language is not as much altered as their modes of living and fashions in dress, bestow a moment's attention in considering whether the expressions கந்தனூற் பூதல் வெட்டப்பட்டான், வேலனூல் விருள்

மதிக்கப்பட்டான், என்னால் வாசிக்கப்பட்ட புத்தகத்திலே அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது &c. contribute to idiom, elegance, and energy—or whether on the contrary கந்தன் பூதனை வெட்டினான், வேலன் வினாசியை மதித்தான், நான் வாசிக்க புத்தகத்திலே அப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது, are not native idioms expressed with force and energy? Notwithstanding these considerations some of the Pundits of the present age assert that the above (the first quoted) expressions are high Tamil—Of these high Tamil Scholars and the impropriety of dividing a language into high and low, we may have occasion to speak in a future No. But,

Lastly, we may, in justice to the subject allow that there is a passive idiom in Tamil, and this may be gathered from such expressions in the Tamil Grammar, as செய்ப்படுபொருள் or செய்ப்படுபொருள், செய்ப்பாட்டுவனை or செய்ப்பாட்டுவனை &c. The latter of these two forms seems to be the most natural mode accordant with the native speech and then they may come (with a passive sense) under the rule.—“Verbs are formed from nouns and primitive verbals by adding படுதல் or உண்ணல்” Thus குணப்படுகிறது, சந்தோஷப்படுகிறது அடிப்படுகிறது, மகிமைப்படுகிறது, &c. Inasmuch as some of these verbs have a passive signification, as suffering, enduring, &c. we may call them passives. But as regards their form I do not know any thing to the contrary why they cannot be ranked among such verbs as உட்படுகிறது அகப்படுகிறது, பிரயாசப்படுகிறது, பாணுகிறது, தயிருண்கிறது, சொறுண்கிறது, பெலப்படுகிறது, &c. If they cannot conveniently be arranged under the general division of verbs, they should occupy a middle position as middle verbs of the Greek and the Deponants of the Latin, which have an active or a neuter signification with a passive form, and vice versa. These considerations show that the form which verbs of a passive signification should assume is the form compounded of the Imperative and படுதல் or உண்ணல். In support of which we may produce numerous examples both from “daily transactions of life,” and authors. The following may serve as a specimen.

கொத்துண்டாத்தங்குமிட அடிப்பட்டமெய்யிற்
பொத்துண்டகண்ணுடைய பொல்லாண்கவலையெத்தாற்
குத்துண்டு அங்கவன்றன் கொல விழியிற் தகத்தன்
பித்துண்டார்மட்டை விழிசாற்றகொவ்வதோ.

Here கொத்துண்ட, அடிப்பட்ட, பொத்துண்ட, குத்துண்ட, and பித்துண்ட are all passive verbs; but what division they are to be ranked in let the readers of the Star judge. With these observations I dismiss the subject, thanking the Editor for his good will and begging to subscribe myself,
Yours Very Obediently,

Jaffna, 29th Nov. 1844. JUVENIS DISCIPULUS.

DEAR STAR,

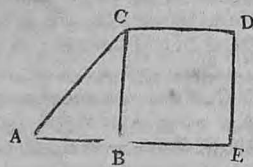
I send you solutions of the two geometrical Problems, proposed by D. S. in No. 21st of the present volume.

“It is required to construct geometrically a Trapezoid, the lessor of two parrallels, and the difference of them being given, so that the three times the square of the difference may be equal to the squares of the other sides which are not parrallel.”

“At the same time it is also required to construct geometrically a Trapezium, such that the squares of its three sides may be equal to the square of the other side.”

(Solution of the first Problem.)

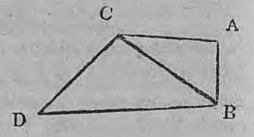
Draw AB, the difference of the parallel sides, from the point B raise a perpendicular BC and make it equal to AB; join AC: and from the point C draw CD perpendicular to BC and equal to the lessor of two parrallel sides. Produce AB to E and through D draw DE parrallel to CB. ACDE is the Trapezoid required.

For AB being equal to BC, $AB^2 + BC^2 = 2AB^2$; but $AB^2 + BC^2 = AC^2$ (Euclid 47. 1.) Therefore $AC^2 = 2AB^2$; and because $DE = BC = AB$, $DE^2 = AB^2$: therefore $AC^2 + DE^2 = 3AB^2$.

Solution of the second Problem.

Describe a right angled triangle ABC right angled at A, and from the point C draw CD perpendicular to BC: join DB, ABDC is the trapezium required. For BAC being a right

angle, $AB^2 + AC^2 = BC^2$, and for the same reason $BC^2 + CD^2 = BD^2$; therefore $AB^2 + AC^2 + CD^2 = BD^2$ which was to be done.

Balticotta Seminary }
16th of November, 1844. } D. H. CLARK.

MR. EDITOR,—It is my impression that the Abbe Dubois, a Roman Catholic Missionary, in his famous book on India, has a chapter in favor of caste. Am I mistaken? Will some one of your readers in Madras, or in some other place where the book is accessible, oblige us with an analysis, or some general account of that Chapter, if such there be, in some of the historical works written in the English language. X.

To the Editor of the Star,
Will you kindly favor me with a demonstration of the Binomial Theorem.
Yours &c. A. B.

Dear Star.

I respectfully solicit the solution of the following problems.
1st. There are three numbers such that the square of the first added to the third, the difference of the second and third, and the sum of the first and second multiplied into the third, are all squares.
2d. To find three numbers such, that their sum shall be a square; the sum of the first and second a cube; and the third multiplied by 2, a number of the fourth power.
Yours B. W. S.

We give insertion to the following “Tribute to the Star,” as a pleasing testimony in favour of its usefulness, though the views of the writer are far ahead of our conceptions on the subject.

My mite to the Star.
FAIR LUMINARY,

As thou hast come to the close of thy fourth, art about to begin thy fifth annual course, I deem it necessary that thy readers should take a retrospective view of the blessings thou hast showered upon the benighted minds of many, who should with fresh demonstration of joy and gratitude be prepared to meet thee and to participate of the benefit that may result from thy intended course in thy next revolution, and that they should with due degree of regard and gratitude hail thy appearance as their best friend and benefactor. If they will rightly appreciate thy value they shall find that thou hast been to many of them “the early harbinger” of moral day,—the introducer of Gospel light—the enlightener of dark minds—the teacher of morality;—and in short, what the “glorious orb of day” is to the natural world thou hast been to the mental world. However, in justice to the subject, I may be allowed to point out to the readers of thy pages what benefit they have derived from the rays emitted from thy single self during the four revolving motions which thou hast performed, with a light borrowed as it is from the Gospel, with a size not more than 8 or 10 pages, and at the distance of a penny’s breadth. To speak of thy cheapness I have no word; to enumerate the blessings thou hast shed upon the earth would require too much space; to explain the nature of thy “peerless light” time would fail me, to compliment thee with words of civility, I have no language of my own, but in the borrowed language of the immortal Milton, I address thee.

Fairest of stars, last in the train of night
Sure pledge of day that crown’st the smiling morn.

Thy influences in the native world exclusively, are most beneficent—Ignorance, unbelief, and error, which bewilder men, bereive them of true comfort and unfit them for the proper exercise of their duty, are removed. Heathenism thou would’st have banished to the lake together with its author—and pure Christianity—not as it was, corrupted by papists; nor as it was perverted by Heretics;—but as it was taught by its glorious Founder, and propogated by its first planters thou would’st make known. With these compliments I bid thy closing year fare-well, wishing thee all joy; desiring thee similar success for the future.—Adieu! fair Luminary, adieu! assuring thee that when thou comest into my hands in thy next revolution thou shalt find a more cordial welcome than the past, and thy reception will be marked with more than ordinary attention, I beg to subscribe myself,

Jaffnapattam 17th, } Truly thy admirer;
December, 1844. } A NATIVE STUDENT.

நித்தியாநித்தியவித்தியாசம்.

யகம். வித்தியாசம்.—பொதுத்தீர்வை.

சமஸ்த மனுஷரையும் பரிபாலித்த திவ்விய காரண சற்குருவும் நீதி வல்லவரும் சுதனும் சருவேசுரனுமாகிய யேசுசாதர் பரிபாலனம் பண்ணின மனுஷர்களில் மோட்சமடைந்ததாரென்றும் தாம்பாடுபட்ட பலனை நிந்தித்து துரோகிகளாய்ப்போனதாரென்றும் எல்லாருக்கும் அறியப்பண்ணுவார். அதுகூசுச் செய்தவர்களை ல்லாரையும் மாற்றஞ் சீர்த்தோடெழுப்பி அவனவனடந்த செய்கருமங்களுக்குத்தக்கதென்ன தீர்வை கிட்டற்றென்றும் எந்த ரூயத்தோடே அவனவனுக்குச் சம்பாவனை ஆக்கிவைத்துதென்றும் பிரத்தியட்சயாய் எல்லாரும் அறியும்படிக்கு ஒரு காலம் வைத்திருக்கிறார். அந்தக் காலத்துக்குக சங்கரகாலமென்று போர். அந்தக் காலத்திற் பரம கர்த்தரான யேசுசாதரெழுந்தருளி வந்து எல்லாரும் அறியவுங் காணவுங் கேட்கவுந் தம்முடைய திருவாக்கினால் திருவுளம்பற்றி யருளுந் தவாசகமாவது. சுரழீத்தேமோறதியவனித்தே. ஆதமுதிசியோம். என்பது மரித்தோருயிர்த்துத் தீர்வைக்குவாருங்களை மவாறு. இத்தத் திருவுள வாசகங் கேட்கப்பட்டவுடனே செய்தவர்களைல்லாரும் அவரவர்முன் கொண்டு சீர்த்தையெடுத்துயிர்த்துக் கர்த்தர் பாதத்தில் நின்று நடு நியாயத்தைக் கேட்க வருவார்கள். ஆனால் அப்படிப்பட்ட லோகமுடியும் காலமெந்த நானயிலெந்த மாதத்தில் எந்த வருஷத்தில் வரும் அந்த நடு ரூயத்தைக் கேட்கிற பரம கத்தருக்கு மாத்திரமறியப்படுமல்லாமல் மற்றொருவருக்கு மறியப்பட்டாதகாலமாயிருக்கும். அந்தக் காலம் அடுத்திருக்கிறபொதுண்டாயிருக்கிற அடையாளங்களுங்கருமங்களும் ஏற்படியென்று வேத வாக்கியத்திற் கண்டறியலாம். அதைப்படியென்றால் சூரியன் மங்கிப்போமென்றுஞ் சந்திரன் ரத்தவாண்மாய்க்காணுமென்றும் பெருங்காற்றடித்து விருட்சங்களுடைய இலைகளுதிந்து போருப்போல வானத்தில் தின்று நட்சத்திரங்களுதிந்து விழுமென்றுந் தோல் கருங்குமாய் போல வானஞ் சருங்குமென்றும் பூமியானது மகாநடுக்கத்தோடே நடுநடுங்குமென்றும் பூமி நடுக்கத்தில் யலைகள் குன்றுகள் தீவுதீவாந் தரங்களைல்லாம் பேரிந்துடைந்து பாதாளத்தில் தாழ்த்தோடிப்போமென்றும் மனுஷர் சஞ்சாரத்திற் குரோதமான படைகளுங் கடினமான கொள்ளை நோய் சவுடெருக்கமுமுண்டாயிருக்குமென்றும் ஒடுக்கத்தில் அக்கினி மழை பெய்து உலகத்திலுள்ளதெல்லாஞ் சுட்டழித்துப்போடுமென்றும் இதுவெல்லாம் உலக முடியுங்காலத்துக்குச் சொல்லியிருக்கிற அடையாளமென்றறி. இடெவ்வண்ணமென்றால், பிருதுவிய, அப்படி, தேயு, வாயுவென்கிற நாலு பூதியங்கனையும் மனுஷன் கொண்டிருந்துள்ள உலகமென்றும் மனுஷரைச் சாஸ்திரிகள் சொல்லுவார்கள். இந்தச் சின்ன உலகமென்றும் மனுஷனுக்குச் சங்கரகாலம் வரும்போது அவன்கொண்ட நாலு பூதியங்களுங் கிரமத் தப்பியொன்றுக்கொன்றுவல்லாமல் திக்கு முட்டாக்கிக் கட்டழகான மனுஷனைச் சற்று நேரத்துக்குள்ளே நெகிழாத கட்டைப்போலப் பண்ணுவாயித்தோ கண்ணுக்கிட்டு செய்வடைத்து தாவரனூடு கைகாலயாந்து வயிடு பொருமி நெஞ்சுவற்றித் தோண்டை குழறி ஆவி குறைந்து சீவன் பிரிந்து தூர்க்கந்த சவமாய்ப்போம். அப்படியே போல இரத்தப்பெரியலோகமுடிக்கறகாலம் நீடிபரன் முன்னொருகண்ட சீராய் இருக்கச் சொல்லிக் கட்டினயிட்ட கிரமத் தப்பி பேற்சொல்லப்பட்ட பயங்கரமுள்ள அடையாளங்களைல்லாங் கத்தர் உலகத்தை நடுத் தீர்க்க வருமுதலே சம்பவிக்குமென்றறியலாம். அப்படியே உலகமெங்கும் அக்கினிப்பற்றியெரிந்துகொண்டு வருகிற பொழுது உலகத்தை நடுத்தீர்க்கிற பரம கர்த்தர் சோகியமான ஒரு மேகப்பத்திராசனத்தின் மேல் எழுந்தருளி ஒவ்வெதென்கிற மலையிமேல் இறங்குவார். பரமடைவத்தில் தின்றிறங்கும்போதவரோடு கூடப் பரலோகத்திலிருக்கிற ஒன்பது வலாச சபைத் தேவதூதர்கள் அந்தத்தவலாச சபைக்கடுத்த சவுந்தரிய ரூபலாவாணிய பராக்கிரமத்தோடெல்லாருங்கண்ண மனுஷ ரூபங்களைப் பெற்றுக்கட்டழகாய் நீதிபரானுப பரம கர்த்தரை முன்னும் பின்னும் அகச் சூழ்ந்துகொண்டவருலகத்தைப் பரிபாலித்த விருதுக்கொடியான கிலுவையைப் பிடித்துக்கொண்டவருக்கு முன்னாகச் செயசெயவென்று சம்பிரம புசுழ்ச்சியோடிநங்குவார்கள். தேவ தூதர்களுக்கு இராக்கினியுமாய்ப் பாலிகளுக்காஸபதமுமாய் அத்தியந்த கிர்பையுள்ள மாகிலலாத பேரின்பக் கன்னிகாஸ்திரியுமாயிருக்கிற அத்தேவ மாதாசொரண நவரத்தின பத்திராசனத்தின்மீதெழுந்தருளித் தம்முடைய

திருக்குமாரனாகிய இயேசுநாதருடைய வலதுபாரிசத்தில் எல்லாரும் காணவிருப்பார். அப்போலதலரென்கிற பன்னிரண்டு சீஷர்களும் ஒவ்வொரு இராச உத்தியோகங்களைக்கொண்டு ரூயக்காரர் மேரையாகக் கத்தரைச் சூழ்ந்திருப்பார்கள். இந்த அடைவில் மோட்சவாக்கிகளுடைய ஆத்துமங்கள் அனேகநாளாய் அழிந்துபோய் இருந்து தங்களுடைய சீர்த்தையெடுத்து அட்சயம் வரு, சூட்சம், பிரகாசமென்கிற நாலு வரங்கனையும் அத்துக்குக் கொடுத்தவங்கிருந்தமாயுயிர்த்துக் கத்தருடைய வலது பாரிசத்தில் நடுக்கேட்க வந்து நிற்பார்கள். துற்கந்த நரகத்தில் விழுந்த ஆத்துமங்களுந் தங்கள் அவலட்சண சீர்த்தையெடுத்து நரகத்தின் கரீரவாதைகளைல்லாமெடுத்த சீர்த்தில் அனுபவித்துச் சொல்லிவலடக்காத வாதைகளோடு உயிர்த்து நடு ரூயத்தைக் கேட்கிற பரம கத்தருடைய திருப்பாதத்தில் சோசெப்பாததென்கிற வெளியிற் பசாசுகளால் இழுக்கப்படுவார்கள். நீதிவல்லவராயிருக்கிற பரமகர்த்தருடைய வடிவு சோபனசெளந்தரியரூபாய் வரணிய சமுத்கதையும் நாகரீகக் கிரமத்தோடே கெம்பீரமாய் சூழ்ந்திருக்கிற ஒன்பதுவலாசசபை தேவ தூதர்கள் மோட்சவாக்கிகளுடைய மகிமைப்பிரதாபங்களையும் மகாராசாக்களாய் வரவர வாழ்த்திருக்கிறதையும் கண்டயாந்து போய் ஐயையோ இவர்களுக்கிணையாக வேதகற்பணியின்படி நடத்தோமாகில் மோட்சத்தில் வீற்றிருக்கலாமென்றும் கர்மசமான பாவ வழியிலே நடந்ததினால் நமக்கித்தவாக்கினகிடைத்ததுதென்றும் இவர்களுயல்லோபரியாசம் பண்ணி நிந்தித்தோம். இவர்கள் பரமகத்தருக்கு இதமுள்ளவர்களாய் என்மென்றைக்கும் வாழ்த்திருப்பார்களென்றுஞ் சந்தேகமறக்கண்டோமே. ஓகோ, நாமெல்லாம் நன்னெறியின் கெதியறியாமற் பாவ வழியில் விருதாவாய் நடந்ததுக்கல்லோ இந்த நரசத்தானே சபலமாச்சுது. நாம் அனுபவித்த சுகசெயல் போகக்கொள்ளலாம் நிழற் சிறிந்தபேர்ப்பேர்ப்பேச்சென்றும் இந்தச் சமயத்தில் தருமத்தினூதரவு காணோம், இனி நமக்குத் தஞ்சமேதென்றுஞ் சொல்லிப் பல்லுக்களை நெறுநெறெனக் கடித்து உடல் நடுக்க மனம்வந்து ஐயையோ, நமமுடைய குற்றத்தினாலேயல்லோ வருமந்தப்பரமகதியையிழந்தோமென்றும் அமுதவறித் தீர்வை வகுப்பறுக்குமட்டும் பதறி நிற்பார்கள்.

யகம். வித்தியாசம்.—பொதுத்தீர்வை வகுப்பறுத்தல்.

சருவத்துக்கும் வல்லவருமாய்ச்சுகவர்க்கும் அவரவர் நடக்கைக்கு த்தக்கவாக்கின சம்பாவனை கொடுக்கிறவருமாய் நடுரூயத்தைக் கேட்கவெழுந்தருளி வந்திருக்கிற இயேசுநாதருடைய சமுத்கத்தில் மேற்கொல்லப்பட்ட பிரகாரமாகச் செய்தவர்களைல்லாரும் உயிர்த்து அவரவர்செய்தபாவபுண்ணியத்துக்குத் தக்க ஆக்கினையும் சம்பாவனையுமடைய வருவார்கள். பரமகத்தரானவரவருக்கு மோட்ச சம்பாவனை கொடுக்கிற முகாந்திரமேதென்றுக் கற்பிதாழ்ச்சி பொறுமை செய்தவதியானங்களில் வருவாமல்வரணபரியந்த் தம்முடைய சித்தத்துக்கேற்றக் நடந்ததினால் நித்திய மோட்சஞ் சம்பாவனையாகக் கொடுக்கிறமென்று மற்றவர்கள் தம்முடைய வேதகற்பணியின்படியே நடவாமலஞ்ஞானிகளாய் பதிதராய்க் கள்ளராய்க் காமாதூரராய் ஆங்காரிகளாய்த் துன்மன்ப்பராசை நம்பி அதுக்கடுத்த மர்திர தந்திரம் இந்நிரசாலம்மயேந்நிரசாலம் பில்லிகுனியம் இவைமுதலான பாவங்களைச் செய்து மரணபரியந்தம் பாலிகளாய் நடந்ததினால் அவர்களுக்கு ஆக்கினையாக நித்திய நரகங்கிட்டற்றென்றும் எல்லாருமறிய வெளிப்படுத்துவார். அப்படியே அவரவர் செய்த பாவபுண்ணியங்களில் ஒரு பாவபுண்ணியமென்கிறும் விடாமல் வெகு துணுக்கமாய் எல்லாம் வெளிப்படுத்தின சிற்பாடு ரூயத்தோடே தீர்வையிவ்வார் அதைப்படியென்றால் தம்முடைய வலது பாரிசத்திலிருக்கிற முத்தர்களைப் பேரின்ப வகமலர்ந்த முகமாய்த் தில்லிய த்யையோடே பார்த்து நமது பிதாவிலுல் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட பாக்கியவாசங்களே உங்களுக்கென்று வைத்திருக்கிற நித்திய மோட்சராச்சியத்தை அனுபவிக்க வாருங்கொன்று திருவுளம்பற்றினபிற்பாடு தமது இடதுபாரிசத்தில் நடுநடுக்கி கிற்கிற பாலிகளைக்கோபாக்கினியான முகத்தோடே நோக்கி இடியிடிக்கிற சத்தம்போல வகுப்பறுக்கிற பயங்கரமுள்ள தீர்வையானது நிற்பாக்கியங்களே நம்மை நெகிழ்த்துவலிட்டுப் பசாசுகளுக்கும் அவைகளை நம்பின உங்களுக்கும் வைத்திருக்கிற நித்திய அக்கினியிற் போய்களென்று சொல்லிப் போல்லாதவர்களைல்லாரையுங் கூட்டோடென்றென்றைக்கும் நரகத்தில் டீவகத் தள்ளிவிடுவார்.

கர்த்தர் திருவுளம்பற்றின பயங்கரமுள்ள தீர்வை எங்கும் கே

ட்டவுடனே பூமியானது நடுநடுக்கிப்பிழந்து வெடித்தகோரமாய் வாய்திறக்க அதின்வழியாகப் பசாசுகள் மூடாத்துமாக்கெனவ்வாறு முழுநடுபுரண்டு அழுந்தியவியாதவக்கினி நரகச்சமுத்திரத்தில் விழுந்தொருக்காலும் புறப்பட்டாமற் கிடந்து வேலார்கள், பொலவாதவர்கள் எனவாரும் தற்கெந்தநரகத்திலே விழுந்தபிற்பாடு பரமண்டலமும் பூமண்டலமும் கர்த்தருடைய திருவுளப்படியே மகாசிவக்காரவலங்கிர்த்தரூப வரணணியாய் நவலோகம்போல வெகு தூய்தாகிய சூரியப்பிரகாசமாயிருக்குமென்றியக்கடவாயாக நடுநியாயங்கேட்கவந்த பரம கர்த்தரானவர் தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கிற எண்ணப்பட்டாத தேவதூதர்களோடு செய சீலவொட்டோலக் கராய் மோட்சராச்சியத்திற் புண்ணியாத்தமாக்களுக்கு வைத்திருக்கிற வழியாத சூரியப்பிரகாசமாயிருக்குமென்றியக்கடவாயாக பரமண்டலத்துக்கு ஆத்தமசரிரத்தோடே தம்முடைய திருச்சமுத்திலெப்போதும் மகராசாக்களாய் வாழ்ந்திருக்கக் கூட்டிக்கொண்டுபோவார். மோட்சராச்சியத்தில் முத்தார்களுக்குண்டான மனோவாக்குக்கெட்டாத வரிசைப்பிரகாமிப்படியென்று வர்ணித்துச் சொல்லக்கூடாமல் மனம் பேதலித்தாலுங் கூடினமரத்திற் வருகிற விந்தியாசத்தில் சொல்லிக்காட்டுவோம். புத்தியுடைய மனுஷன் எவனாகிலும் இத்திற் சொல்லப்பட்ட இருவகைத் திராணிகளில் தனக்கு ஏது நல்லதென்று நிரந்தரோடே கண்டு இன்றுதானே திரிமுகுலொன்று நன்மையானதைத் தெரிந்தெடுத்திந்திற் சொற்பவழியினுடைய காலத்தை வீணப்போக்காமல் தர்மவழியையிப்பற்றி நடக்கக்கடவான். அதேதென்றால் அஞ்ஞானராசாவாயிருந்த ஒருவன் சத்தியவேதத்திலுப்பட்டவருமாய்ச் சித்திரத்தொழில் வெகு சமத்தனுமாயிருந்த ஒரு முனியானவரை அழைத்துப் முடைய சித்திரத்தொழில் மகா பயங்கரமாயிருக்கிற ஒருபடத்தை எழுதிக்கொண்டவருமென்றால் முனியானவர் பொதுத்திரவியின் கருமவிசேஷங்கள் வெகு துணுக்கமாய் எழுதி திராசாவுக்குக் கொடுத்திடுவனதைமெல்லாம் விவரமாய்ச் சொல்லிக்காட்டினவன் இராசா அந்தச் சித்திரவரத்தைக் கேட்டு மனம் பேதலித்துப் பதறி இப்படிப்பட்ட பயங்கரமுள்ள தீர்வையைத் தப்பிப்போதுக்கெட்டமானமேதையாவென்று கேட்டான் அதுக்கு முனியானவர் பொய்யான தூமதங்களை விட்டு மெய்யான தேவகடவுளை யாராதித்தவருடைய கற்பனையின் படியே மரணபரியந்தம் நடந்திராமல் அந்தத் தீர்வையிலே அஞ்சாவலிருக்கலாமென்றார். இதைக் கேட்டிராசா தரமமுன் ஆராதித்தபொய்யான தேவர்களை விட்டுச் சத்தியவேதத்தைக் கைக்கொண்டான். ஆ! பாதகா பொதுத்தீர்வையை வர்ணித்த வாசக சித்திரத்தைக் கண்ணடக்கியோவாஞ்சாமல் மெய்மறந்தாயோ அவைகளிலொன்றுதானும் வாராதென்று நாலித்குறையோ அல்லது வசுவாசமுள்ளவருயிருந்து இப்படிப்பட்ட பயங்கரமுள்ள தீர்வையிலுஞ்சாதருக்க விருப்பியானால் பரமகர்த்தருடைய தேவ கற்பனை யிப்படியே நடந்து சுகிதபுண்ணிய வழியை நாடித்தேயு இதுவே அடைமானமென்றறிந்து தாமசமபண்ணாமல் தருமவழியை அஞ்சரித்து நடக்கக்கடவாய்.

மகம். விந்தியாசம்.—மோட்சராச்சியத்தின் விபரம்.

ஒரு மகாத்துமாவானவர் மோட்சராச்சியத்தின் பரமானந்தத்துமணந்த சோபனப் பிரதாபத்தையும் வர்ணித்தெழுதலாம் என்றிருக்கையில் ஓர் ஆச்சரியமான காட்சி கண்டொரு சத்தம் கேட்டதாவது கரைகாணை சமுத்திரத்தினுடைய சலத்தை உள் ளுவுற்றிப்போட்பண்ணைக்கூடுமோ உலகமெல்லாம் உண்ணுள்ள இக்கையிலடக்கப்பண்ணைக் கூடுமோ? சந்திரசூரிய நட்சத்திரங்களுடைய வயணங்களைத் தடுத்தோடாதேயென்றுன்னுல் நிறுத்தக் கூடுமோ இதெல்லாம் உன்னுற் கூடினனும் மோட்சராச்சியத்தினுடைய நன்மைகளை இத்தினையென்று சொல்ல உன்லாகாத தென்கிற சத்தத்தையென்ற மகாத்துமாவானவர் கேட்டார். அப்படிவருக்கற்கையிட்டபோதே இனிமேல் நானுணர்ந்த மோட்சப்பிரதாபங்கள் ஒரு மறைவின் விவளிப்படுத்துவேனென்று சொல்ல எவனுக்காகிலும் வாய்வுருமோ? மோட்சத்தினுடைய பெருமையை வேதப்பிரமாணத்தில் எத்தனை சொல்லி எழுதியிருந்தாலு மனுஷனுடைய புத்திக்கடக்காததினும் அடக்கினதை மாத்திரம் பல்பலவதமாய் வர்ணித்ததினுடைய நிழலை வார்த்தையினுற் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது இதுவேயல்லாமற் சொன்னமாத்திரத்தி விருக்குமென்றெண்ணுமற் புத்திக்கும் மனதுக்குமெட்டாமல் அதிசயித்திருக்கிற பரமபாக்கியமென்று நினைத்திரு.

முந்த முந்தக் காணப்படுகிற பரமண்டலத்தின் விசேஷத்தைக்

கேட்கக்கடவாய்ச்சந்திர சூரிய நட்சத்திரங்களிருக்கிற வானத்துக்குமேலாக உயர்ந்திருக்கிறதுமாய் அந்தியந்த சோபன நிறைந்த துமாகிய பரமண்டலமே மோட்சராச்சியமென்றது. அந்தப் பரமண்டலத்தினுடைய விசாலமும் உயரமும் எத்தனையென்றது உடவெனாமல் பூமியிலிருந்தோயாமல் தினந்தினமிருப்பதைத்துக் காத்தவழியாக இரண்டாயிரவருஷமட்டு நடந்தால் சந்திர சூரியிருக்கிறவடுக்குகளைக் கடந்து நட்சத்திரமண்டலஞ்சேரலாம்அந்த வயரத்திலிருந்து பூமண்டலத்தைப்பார்த்தால் ஓராணுப்பிரமான்மே காணும் காணாதபோற் குற்றுமென்றும் அதிலிருந்து ஒரு பெரிய மலைக்குச் சரியாய் ஒரு கலிலைக் கீழே கோக்கிவிட்டால் பூமியிலே விழுத் தொண்ணூறுவருஷஞ்செல்லுமென்றும் வேதபாரசு *எழுதிவைத்தார்கள் இப்படியே இந்த நட்சத்திரமண்டலத்தை விட்டு மேல் நோக்கி நடந்து தினம் இருபத்தைந்து காந்தவழியாக நாற்பதாயிரவருஷமட்டுநடந்தால் பேரின்பமோட்சராச்சியத்தை வெகுதூரத்தில் தோற்றுத் தோற்றுதுபோலக் காணலாம் இத்தனை உன்னித்தத்தில் மோட்சராச்சியமிருக்கிறதென்றறிய அதினுடையவயரம் கூடினமாத்திரங்கண்டதுபோல அதினுடையவிசாலம் இத்தனையென்று சொல்லியிருக்கிறதைக் கேள்—கடலிலேயும் பூமியிலேயும் இருக்கிற மணல்களைத்தனையோ அத்தனை மணல்களெல்லாம் ஒவ்வொரு மணல் ஒவ்வொரு பூலோகமென்று நினைத்துக்கொள் இந்த எண்ணிக்கையில்லாத உலகமெல்லாம் ஏகமாய்க்கொண்டுபோய் மோட்சராச்சியத்தில் வைத்தால் அது கொண்டிருக்கிற விசாலத்துக்கித்தனை பூலோகமெல்லாயிருக்குதோ இவ்வையோவென்று தொனது இத்தமேலாவாக்கெட்டபாத விசாலமும் உன்னித்தமுக்கொண்டிருக்கிற துமாய் மோட்சராச்சியத்துக்குள்ளிருக்கிற நிலமும் அதைச் சூழ்ந்திருக்கிற மண்டலமுமெப்போதும் வடிவு சோபன நிறைந்த துமாயிரத்தின் திப்புகளினுலவலங்கிக்கப்பட்டதுமாய்ப் பேரின்ப சுகந்த பரிமளங்கள் பொழிந்துவிசப்படுகிற துமாய்ச் சமாஸூதபாக்கியங்களைநிறைந்த துமாய்த் தேவதூதர்களுடைய வின்பமான விராகசங்கங்களை யாமற் கேட்கப்படுகிற துமாய் அளவல்லாத நீதிபரண பரமகத்தரை முகமுக்கமாயென்றென்றைக்குத் தெரிசித்தந்தமட்டில்லாத பேரின்ப தெரிசனத்தைக் கண்டு களி கூர்ந்திருக்கிற பாக்கியமுள்ள விதலமானதே மோட்சராச்சியமென்று சொல்லப்படுகிறது இத்தனைபாதுவயரத்துக்குப் போக வர மோட்சராசிகள் வகுவென்கிற வரத்திலொரு சணத்தில் வரும் போகவும் செய்வார்கள். இப்படியே இத்தப்பூலோகத்திற் பரமகர்த்தருடைய கற்பனையில் வழுவாமல் நடந்து அந்தந்தப் புண்ணியவர்களுடைய ஆத்துமஞ்சரித்ததை விட்டுப்பிரித்தவுடன் ஒரு சணத்தில் மோட்சராச்சியம் சேர்ந்திருக்கும் உலகமுடியுங்காலத்தின் மோட்சத்திலிருக்கிற முத்தார்கள்தப் பூலோகத்தில் முன் கொண்டிருந்த சரித்ததை எடுக்க அந்த ஆத்தமசரிரத்தோடுயிர்ப்பார்களென்று சொன்னோமே. அவர்களெடுத்த சரிமானது பரமகதியடைந்து ஆத்துமத்தோடே வந்து சேர்ந்தபடியினாலே அந்த ஆத்தமத்துக்குள்ளர் லுவரப்பிரசாதமும் சரித்துக்கும் வரும் ஆகையினால் எடுத்த சரித்துக்கொரு நாளும் அட்சயமும் வராமலும் போகவரக்கனமில்லாமலும் அத்தை இல்லாமலும் பிரகாசமென்ற வரத்தினுற் சூரியனப்போற் சரிமெப்போதும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற தும் அந்த நாலு வரப்பிரசாதத்துக்குண்டான வரத்தமென்றறியவும் இப்படியே முத்தார்களைத்தும சரித்துடனே நாலு வரப்பிரசாதங்களின்பெற்று மோட்சராச்சியத்திலே வாசமாயென்றென்றைக்கும் இருப்பார்கள் இப்படிப்பட்ட சோபன நன்மை நிறைந்திருக்கிற மோட்சத்தில் வாசமாயிருக்கிறவர்களுடையவானந்தத்தையும் வடிவு அலங்கார வீரகுர பாக்கிரமத்தோடே ஶ்ரத்தனைதிப் விராசாங்கப்பத்திராசனத்தில் வாழ்ந்திருக்கிறதையும் குறையாத பாக்கியங்களையும் அதை அனுபவிக்கிறதையும் இன்னவிதமென்று சொல்லவும் கருதவுகூடாது சொன்ன நாலு வரப்பிரசாதங்களினால் மகா பிரதாபிகளாய் வீரத்தத்துவபாக்கிரமத்தோடொருவருக்கும் பண்ணைசெய்யாமற் களி கூர்ந்து மரணத்துக்கும் பசாசுக்குஞ்சாமல் துரிதமென்பப்பட்ட தொருகாலாக்கவர்களிலுமல்லாமற் பரிவுபெற்றென்றென்றைக்கும் மகாராசிக்களாய் வாழ்ந்திருப்பார்களெப்போதும் உருணக்கடலாயிருக்கிற கடவுளுடைய வளவறுக்கப்பட்டாத பேரின்ப தரிசனத்தை இழக்காமற் பார்த்துக்கொண்டு பிரதாபிக்கிற முத்தனை சந்தோஷமும் ஆனந்த மோட்சராச்சியத்திலிருக்கிற முத்தார்களுக்குண்டாயிருக்குமென்று திட்டிப்பண்ணி வர்ணித்துச்சொல்லுவாரணடோவாலும் அம்மெல்லாத பரமசோதியானதீப

* அவர் ஆர்? அது எங்கே. இதுபைத்தியந்தான்.

ரனுடைய நித்தியபேரின்ப மதராமுள்ள தெரிசனத்தைக் கண்ட தினால் மோட்சவாகிசுளுக் கெத்தணியானந்தமும் பாக்கியமுமுண்டாமென்று சொல்ல நம்முடைய புத்திக்கடக்காதென்று கண்டு எவ்வளவாகிதுஞ் சாலதிரியானவர்கள் பலபல வுவமையைக்கொண்டறியச்சொல்லும் பிரகாரமாவது ஆச்சரியமான புஷ்பங்களுடைய பிரகாசமுஞ் சொர்ணத்தினுடைய மினுச்சுஞ் சந்திர சூரிய நட்சத்திரங்களுடைய வடிவு சோபனங்களுமொன்றாய்க் கூட்டித் திரட்சுடையைத் தாலாச்சரியமான ரூபாவர்ணியவடிவு சோபனமாமே, இதையெல்லா மோட்சராக்கியத்தினுடைய ஒரு கதிருக்கிணையாக வைத்தால் சூரியன் மூன்றே சுரி தோற்றுமாப்போலே இருக்குமென்றார்கள் அப்படிப்பட்ட வடிவு சோபன நிறைந்த மட்டிலாத தயாபரனுடைய பேரின்ப மதரிசனத்தின் மதுரத்தைச் சற்றுநேரம் கண்டு களிகூர்ந்திருக்கிறதற்குக் கொடிய நரகத்தினுடைய வாதைகளைல்லாம் உலகமுடியுமட்டும் நல்ல மனதோடேசுகித்திருப்பேனென்று பசாசானது ஒரு இருஷிக்குச்சொன்னதை அறிந்திருக்கிறோம் இதிலே யோசிக்கத்தக்கதாவது பரமசுந்தரனுடைய பேரின்ப தெரிசனத்தைச் சற்றுநேரமாலுபுத்திருக்கிறதற்கு நரகவாதைகளைல்லாம் என்மென்றைக்கும் கண்டு களிகூர்ந்திருக்க நிறைவே வாதைகளைன்னப்பட்டதெல்லாம் வந்தாலும் நல்லமனதோடே பொறுப்பேனென்று பரமகதியுடையக் கருத்துள்ளவர்கள் துணிந்து நடக்கக்கடவார்கள்.

ஆபாதகா! இந் தமட்டிலாவதா பேரின்பமதரிசனத்தைக்கொஞ்சமென்றே பூர்வத்தைவிடக்கிறதற்குச் சொற்ப பிரயாசப்பட்டமாட்டாமலுஞ் சத்தியத்தைக் கைக்கொள்ளாமலும் வழுவதிற் கிறுப் பிரயாசப்பட்டாமல் மோட்சத்தையடைவேனென்ற பெய்ப்புத்தியைவிட்டுச் சுகிர்த வழியையடைகிறதற்கான துரிதங்களைச் சேய்த்திருப்பேனென்று துணிந்திரு உண்கதாறுதலான பொருவிசேஷத்தைச் சொல்லக்கேள். தப்பில்லாத சத் தியவேதத்தை வாசித்திருந்த ஒரு இருஷியானவர் ஆயிரம்வருஷம் பரமகத்தருடைய சமுக்கத்திலிருந்தாலும் நேற்றுக்கடந்த நாள்போலிருக்குமென்று வாசித்தானந்திகைத்து—யோசித்ததாவது, ஆயிரம்வருஷ மனேகநானாயிருக்கக்கொள்ளவில்லை நாட்களைல்லாம் கத்தருடைய சமுக்கத்திலொரு நாழிகைசேராமாலுஞ் சற்றுநேரமென்கிறும் தோற்றுதென்று மெய்த அடைவாயிது கூடுமென்று மனச்சஞ்சலப்பட்டுத் திகைக்கிறபோது மகாரூபலாவர்ணியங்கொண்டவொருபட்டி மெள்ளமெள்ளச் சிறகடித்துக்கொண்டு பறந்து இருஷியுடைய சமுக்கத்திலவந்து இன்பமான குரலெடுத்துப்பாடிற்று. இருஷியானவர்ப்பட்டியுடைய இன்பமான குரல்கேட்டு மகா சந்தோஷப்பட்டுப் பிச்சியைப் பிடிக்கச்சென்று. பட்டியிடிக்கெட்டாமல் மெள்ளமெள்ளப்பறந்து இருஷிதன்னைப் பின்பற்றி வரப்பண்ணிக்கொண்டு அந்தமடத்தைவிட்டொரு தோப்பிற் போய் மரத்தின்மேலிருந்துகொண்டு சற்றுநேரமின்பசந்தோஷமாய்ப் பாடின பிற்பாடு பறந்தோடியுப்போச்சுது. இதைக்கண்டு இருஷியானவர் சலிப்புடனேயையயோ இன்பமான பட்டியிடியென்கையிலகப்படாமற் போனாலும்போறும் இந்நேரமட்டும் பாடினப்போவீன்னஞ் சற்றுநேரமெனக்காறுதலாய்ப் பாடாமல் நம்மைத் துக்கித் தூய்விட்டுப் போனாலுமென்று மடத்துக்குப் போக நினைத்தார். வந்தபராதையிற் திக்குத்திகையையும் கண்டுபிடிக்க மாட்டாமல்பேதவிய்து மெள்ள நடந்தபுறம்பேறும் மடத்தைத் தீதெடிப்பார்த்தார், தம்முடைய மடம் முன்னிருந்த பிரகாசமாயிராமல் அதிலிருக்கிறவர்களுந் தம்முடைய காலத்தலுள்ளவர்கள் அல்லவென்று கண்டாச்சரியப்பட்டு மேல்கொன்ன பட்டியினுடைய வருத்தமானத்தை யங்குள்ள இருஷிகளுக்குச்சொல்லவெளிப்படுத்தினார். அவர்கள் இவருடைய பெயரும் இவர்களின் பெயரும் வருஷத்தினுடைய வெக்கக்கதையுமிற்று பூவுகாலத்திலிருந்த புறதக்கங்கையெடுத்து வாசித்து இவருடைய பேரையும் வருஷத்தையுங்கண்டு இவர் இந் தமடத்தைவிட்டுக் காணாமற்போனவரென்றறிந்து முந்தாயுவருஷம் அந்தத்தோட்டிற் பட்டியினுடைய குரலொசையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாரென்று கணக்கிட்டார்கள். ஆபாதகா ஒரு தேவதூதானவர்ப்பட்டியிருப்பது இருஷிக்குத்தோன்றிப்பாடின இன்பமான இராகத்தை முந்தாயு வருஷங் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் இருஷிக்குக் கொஞ்ச நேரம்போற் றேன் பிற்தே என்னப்பட்டாத தேவதூதர்களும் முத்தர்சனம் அளவிலாத நித்திய பரப்பொருளின் பிரத்தியட்சு பேரிசை தெரிசனத்தை யென்றென்றைக்கு முகமுமாய்க் கண்டுபுகிறகியானசைவீதநக்கெனத்தனை பெரிய பாக்கியமாயிருக்குமென்றறித் தப்படிப்பட்ட வழியாத வானந்தத்தை அனுபவிக்கப்பாவத்தைவிட்டுத் தர்மவழியை அனுசரிக்கவல்லவையே இது புத்தியல்லவென்று பரம

கதியடைகிறதற்கான மனதுவைத்துப் பாவதைவிட்டுத் தர்மவழியிலே தவறாமல் நடக்கக் கடவாய் அதேனென்றால் பரமகாரணசுற் குருவாயிருக்கிற இயேசுகநாதர் திருவுளம்பற்றினதாவது—செயல் கொண்டவனை நம்மோடு கூட நமதாதினப் பத்திராசனத்திலிருக்கச்செய்வோமென்றருளிார் அதுக்கு அர்த்தமெதென்றால் உலகம் பசாசு சரிரமென்கிற மூன்று சத்துருக்களையும் சுகிர்த புண்ணியங்களினால் செய்து நாடந்தவனுக்கு மாத்திரமே பரமகர்த்தர் மேற்கொல்லப்பட்ட பாக்கியங்களைக் கொடுத்தருவாரில்லாவிட்டால் இந் தமூன்றுசத்துருக்களையும் வெல்லாமல் நாடந்தவர்களுக்கு மோட்சபாக்கியங் கட்டளையிடாமல் ரீசர்களாய் நரகத்திலென்றென்றைக்கும் வேகத்தள்ளிவிடுவாரென்றறி.

யிசம். வித்தியாசம்.—மனுஷனுடைய கேதி.

செக்கோதோம்பினேந்திரிடுழந்தேல எலக்கூற்றூல—என்கிற வேதவுதாரணத்துக் கர்த்தமெதென்றால், ஒடுக்கத்துக்குத் தக்கவோட்டமெடுத்தோட வேனுமென்றவாறு. இப்படியல்லவோ ஆறுகளுக்கு ஒடுக்கஞ்சமுத்திரம் ஆகையாலாறுகளெல்லாஞ் சமுத்திரத்தை நோக்கியோடுகிறது. சல்லுக்கொடுக்கம் சிவமானதினால் ஆகாசத்திலெயிர்தகலுநிலத்திலே விழுது. அக்கினிக்கொடுக்கமாகாசமானதினாலெயிரகிற தியானது ஆகாசத்திலேயே யெழும்புது இப்படியே யதற்கதற்கடுத்த வொடுக்கந் தேடுமாப்போலே நா முயர்த ஒடுக்கமென்கிற பரமகெதி மோட்சத்தையுடையவோட்டமெடுத்தும் பரகதிசேருமட்டும் நடந்தோடித் தேடவேனுமே புத்தியுள்ள மனுஷனுக்கு மேற்கொல்லப்பட்ட சடபதார்த்தங்கள் தெரிந்தெடுக்கிற மேரையைப் படிப்பித்துக்கொண்டேருகிறதற்குச் சந்தேகமில்லை இத்திப்படியிருக்கையில் புத்தியுடைய மனுஷர் மோட்சத்தை அடைய உண்டாகவேண்டியவர்களாயிருக்கக்கொள்ள ஒருநாழிகை தேசகாலஞ் செவ்வியத்து நமதொடுக்கமென்கிற பரமகதியைத்தேடநாம் இவ்வலகத்தில் பிறந்தோமென்று கெட்டியானமனதுவைத்து நடக்காமலும் நினையாமலுஞ் சொற்பத்திலழிந்துபோகிற பிரபஞ்சவாழ்வுகளிலே புத்தியையும் மனதையும் வைத்துத் தமக்கவைகள் தானே கண்டவாடுக்கமுங் கெதியும்போல ஆவலோடே நடந்தோடித் தம்மு பரமகதியின்கிற மோட்சத்தையுடையப் பாதையின்னதென்றும் தேடாமல் இருக்கிறவர்கள் கோடாகோடிசனங்கள். இறையொரு உலகஞானியானவன் கண்டல்லொ நல்லமத்தியான நேரத்திலே தீபங்கையிலே பிடித்து அநேகமனுஷர் கூடியிருக்கிற ஸ்தலத்தைச் சென்று இத்தினபேர்களுக்குள்ளே புத்தியுள்ளமனுஷனைக் காணலாமென்று பார்க்க வந்தேன் பட்டப்பல்லாயிருந்தாலும் தீபம்பிடித்து ஒரு மனுஷனை யிருட்டிலே தேடுமாப்போலே தேடுகிறகாரணமேதென்றால், பூவுலகத்திலிருக்கிற மனுஷர்களில் புத்தியென்கிற தீபம் ஞாயத்தின்படியே நடக்கிறவர்களுமாத்திரம். நம்மவர்களைல்லாம் அந்தகாரத்தலே நடக்கிறவர்களாய்த்தேடத்தக்க கெதியைத் தேடாமல் தேடாதவைகளைத் தவக்குக்குக்கெதி போலே தேடுகிறபடியிலுலே புத்தி ஞாயமென்கிற தீபத்தின் கூடரில்லாதபடியினால் அந்தகாரத்திலிருக்கிறார்களென்றும். இப்படியே உலகத்திலே மனுஷருக்கு விதிரமுள்ள விருப்பிடமில்லாமல் வழிப்போக்கையுத் திரிந்திருக்கையிலே நமது வழியெதென்று தேடாமல் உலகத்திலே காட்ட இருப்போமென்று போலத்தனது கொஞ்சவாயுசுள்ளானையிலே சொற்ப வலகவாழ்வுகளை மாத்திரம் நாடித்தேடி நடக்கிறார்களென்கிறதினாலே மனுஷனுவன் தன தொடுக்கமென்கிற பரகதியைத் தப்பித் தவறி நடந்து மோட்சமேபோகிறென்றறியலாம். அப்படிப்பட்டமோட்சத்திலே விழாதபடிக்கு அநேகம்பேர்கள் திரவியவர்களாய் திரிந்து திரவியங்களை பெறிந்துபோட்டுப் பிச்சைக்காரராய் மரணபரியந்தர் திரிந்தார்கள். இன்னமனேகம்பேர் உலக வெகுமான சங்கைப்பிரதாபங்கள் பரமகதியுடையத் தடையென்று கண்டு படிக்ககளை வெறுத்துத் தரித்திரர்களாய் நடந்து உலகசெவ்வோகமென்னப்பட்டதெல்லாம் அரோகித்து வணத்திற்புகுந்து முத்தர்களுடைய சரித்திரங்களில் எழுதியிருக்கிற விஸ்தார பிரபந்தத்திலே வாசித்தறியலாம். அதிலொன்று வால் வபதான சௌவந்தரியமுள்ள ஒருவன் தனது முகவடிவு டிமித்தமாகப்பாபம் வந்தனுருமென்று பயந்த தனது வடிவான முகத்தை அவலட்சணப்படுத்தித் தேகத்தின் சௌவந்தரியத்தை மறைக்கக் கரியரைக்கிற நீசத்தோழியெடுத்துப் பாவமனுகாமற்பரகதியுடையப் புண்ணியங்களை மரணபரியந்தர் தேடிநடந்தான். இத்தன்மைபோல வேறொருவர் ஞானத்திலே பெரியவரென்று பேர்

ப்பட்டதினவே உபசாரவுலகர் தன்னைச் சங்கிப்பார்களென்று பயந்து பயத்தியகாரர்கோலமெடுத்து உலகத்தையிப்படி நிந்தித்துப் பரமகதியடைவேனென்று முற்றும் புண்ணியங்களைச் செய்து இறந்துபோனாரிப்படியே ராகராசாக்களாயிருந்தவர்கள் இராசசியபரிபாலனத்தையும் பிரபஞ்சஞ்சாரத்தையுமொழியாவிட்டால் பரமகதியடைகுதலைக்கான நேரமில்லையென்று இராசசியத்தைவிட்டுச் சந்தியாகிபரதேசிகளாய் செல்வராயன்போலே செய்தார்கள் இத்தெல்லாம் பரகதியடையலிப்படிச் செய்தார்களே. எவனானும் தனதொடுக்கமென்கிற பரகதிசேரநடக்கவேணுமா இல் பாவம்வருவிக்கிற உலகசுகசெல்வங்களை வெறுத்துப் புண்ணியங்களைத்தேடி நடக்கக்கடவான். இல்லாவிட்டால் பரகதிசேராமல் ரேகத்திலே விழுவான், அடுத்தபடியென்றால் சிற்பாசாரியானவொருவன் வெட்டிச்செதுக்கிறமரத்தையின்னவேலைக்கென்று குறியாமல் வெட்டிச்செதுக்கினால் அவன்பட்ட பிரயாசமெல்லாம் நெருப்புக்குதவுமல்லாதேவேடு என்றுக்குமுதவாதே இத்தன்மைபோலப் பயணமாயிருக்கிறவன் பயணத்தையாரம்பிக்குமுதலே இன்னவருக்குப்போய்ச் சேரவேணுமென்று குறித்தாலல்லவோ நான்நடந்த வருத்தத்துக்குத்தக்கவாறு தலைவான், குறியாதிருந்தால் திக்குத்திசைதவறி நடக்கிறவனுக்கொக்கும் இரத்தப்பிரகாரமெடுத்த காரியத்துக்கொருவாடுக்கமுல் குறிப்பு நினையாமற் செய்தாலெடுத்தகருமெல்லாமொன்றுக்குஞ்சாராது இரத்தம்கடபுத்தியமானவன் தானிடத்திலுலகத்திலேசெய்கிற கருமங்களைப் பரகதியடையக் குறித்துச் செய்தால் செய்தபிரயாசத்துக்குச்சபலமாக மோட்சபரகதிக்கிடக்கும் அல்லது பிரபஞ்சவாழ்வுகளைக்குறித்துச் செய்ததற்காகப் பரகதியையிழக்கிறதும்ன்றியேதன் னுத்துமத்தை நரகத்திலேவிழப்பண்ணுவான் இந்த அந்தமான பாவத்தைச்செய்ய அஞ்சாமல் பாதகனாய்ப்போயிருக்கிறவனுக்குத் தில்லியபரமசற்குரு கருணைசெய்கிற புத்தியாவது உலகமெல்லாமனுஷனுக்குப் பிரையோசனமாக அனுபோகமிருந்தாலும் தன் னுத்துமழிந்து போனால் பிரயோசனமேதென்றருளிச் செய்தார் இந்தப்பரமசத்திபவேத உதாரணத்தைப் புத்தியுள்ள மனுஷன் யோகிக்கக்கடவான் அடுத்தபடியென்றால் உலகசொற்பவாழ்வுகளை நம்பாதே பரகதியடையத் தருமவழியைநம்பிநடக்கக்கடவாய் உலகபிரபஞ்சவாழ்வுகளை நம்பினதற்காகத் தன் னுத்துத்துக்கு மோசம்வருமென்று பரமகர்த்தரானவர் திருவுளம்பற்றினார் மேலுமவர் திருவுளம்பற்றினதாவது திரவியவாராயிருக்கிறவன் மோட்சராசசியத்திலே பிரவேசிக்கிறதைப்பார்க்கவொரு ஊசியின் துவாரத்திலாட்டகம் புகுதலெளிதாயிருக்குமென்று அருளிச்செய்தார் இந்தச் சத்தியவேசமொழி தப்பாடுதென்று சத்தியமாகவறியாயோ, உலகத்தினுடைய பொய்யான வாழ்வுகளை விடமாட்டேனென்றிருக்கிற பிடிவாதபாதகா நேரத்தோடே இந்த நல்ல புத்தியையொகித்துப் பரகதியையடையும்படி புண்ணியத்தைத்தேடி நடப்பான் இல்லாவிட்டால் பரமகர்த்தரானவரால் திருவுளம்பற்றினது உனக்கு வயதுமுடியும் அடுத்தபடியென்றால் கலப்பையைக் கையிலேபிடித்துப் பிறகேபார்த்துக்கொண்டிருக்கிறவன் மோட்சராசசியத்துக்கான மனுஷனல்ல இசற்கர் தத்தமறியவேணுமானால் உழுதிறவன் கையிலே பிடித்திருக்கிற கலப்பையை உழுதிற பூமியைப் பார்த்துக்கொண்டு போனால்லோ வேலையாகும் பிறகே பராமுகமாய் அங்குமிங்கும்பார்த்திருந்தால் எடுத்ததொழிலபத்தமென்று தபோல உலகத்திலேபிறந்த மனுஷர்கள் கொஞ்சநாளுக்குப் புண்ணியஞ்செய்யப் பிரயாசப்பட்டு மோட்சபரகதியடையவேணுமென்றிருக்கையிலே புண்ணியந்தேடுகிற பிரயாசத்தைவிட்டுப்போட்டுப்பாவமான சொற்பவாழ்வுகளைத் தேடுகிறதற்குப் பிரயாசப்பட்டு ஒருபலனுக்கானமல் ஆத்தமத்துக்குச் சேதம்பரப்பண்ணி உலகத்திலே பிரயாசப்பட்டு தெல்லாம் கெட்கொடாத பிரயாசங்களானதினவே கெதியிற்சேராமல் நரகத்திலேவிழுவான். இப்படி விழாதபடிக்குப் பரமகதிசேரத்தக்க பிரயாசப்பட்டு உனக்கொடுக்கமுல் பக்தியுமாயிருக்கிற பரமகர்த்தருடைய பேரின்பராசசியத்தைப் பராமுகமாய்ப் பிறகேபராமல் பார்த்துப்பார்த்து அடைவேனென்றுவரும்பி நடக்கக்கடவாய் ஆபாதகா பெருகியோடுகிற ஆறுகளுந்தகனமாயெகிற அக்கினியும் ஆகாசத்திலேயெறிந்த கல்லும் விழுந்துக்கும் எகிறிதற்கும்மேடுகிறதற்கும் ஒருசணப்பொழுது தங்கமல் ஆகாசத்திலெறிந்த கல்லு பூமியைநோக்கிவிழும் தகனமாயெகிற ஆக்கினியாகாசத்தை நோக்கியேறும் பெருகியோடுகிறவாறுகள் சமுத்திரத்தை நோக்கியோடுமே, அவைகளோடுகிறபோதும் ஏறுகிறபோதுமிறங்குதிறபோதும் இன்னகல்லிலேயானு

ஞ்சேற்றிலாகிலும் முன்னுக்களிலேயானுலும் விழப்போகிறோமென்றும், கல்லுக்களிலேவிழுந்தால் நொருங்குமென்றும், முன்னுக்களிலேயுஞ்சேறுகளிலேயும் விழுந்தால் முன்னுக்களதைக்குமென்றுஞ்சேறுகழமுத்துமென்றுஞ்சொல்லியெறிந்தகல்லு விழாநீ ஆகாசத்திலே நிற்றுதோலில்லையே, எங்கேவிழுந்தாற்போதுமென்றதுபோல நமதொடுக்கமென்கிற பூமியிலேவிழுந்தாற்போதுமென்றதுபோல ஆகாசத்திலெறிந்தகல்லு தீவிரமாய்வந்துவிழும், ஆபாதகா! உன்னைப்படைத்த வல்லவாயிருக்கிற பரபரக்கர்த்தரானவரல்லோவுனக்குக்கடகியொடுக்கம் அவருடைய பாதநெரிசினையுக்கண்டானது மனக்கவலை தீருமென்றிருக்கையிலே இப்படிப்பட்டவனதொடுக்கமுல் கெதியுமாயிருக்கிற நித்தியேகப்பரப்பொருளப்பாற்றி வணக்காமலும் அவரைக்கான்கிறதற்கான ஸிதலமான மோட்சராசசியத்தைநோக்கி ஓட்டமெடுத்துச் சுகிர்தவழியிலோடாமலும் ஆலசியமாகிறதே. பாதகா! உனது பரமகதியடைய உலகத்துன்பதுரிதங்கள் கல்திலயாதிநீநதையடி அவரானந்தானும்வேண்டியிருக்கையிலே அனக்குக்குப்பயந்திருப்பதென்ன கைக்கொண்ட சத்தியவேதத்தை விடுகிறதைவிட இறந்தாலும் அடிபட்டாலும் பராமல்லவென்று துணிய்தவர்களுக்கல்லோ பரகதிமோட்சம் கிடைக்குமென்றிருக்கையிலே இந்தவதிமகவுணது பரகதியைநாடித்தேடி அடையவேணுமல்லாதே துன்மதங்களையுற் றுநுணங்கையுப் பாவமான செய்கைகளையும் விடமாட்டேனென்றிந்நேரவரைக்குஞ்சாதித்தாப்போலே சாதித்தாயாகிலுனக்குத் தப்பாதே நரகமேகெதிமென்றறிந்திரு, ஆனால் சுகிர்தபுண்ணியங்களைச் செய்யவறிந்திதல்லையென்றால் நீ அறியக்கேட்கக்கடவாய். முதலாவதுனைப்படைத்த ஏகவந்து ஒருவருண்டென்றும் அவருளிச்செய்த வேதத்திபாமற் தீரம் தப்பாமற் பரகதிசேருதலுண்டாகுமல்லாமல் மற்றவுலகர் கட்டிவைத்த தூர்மதங்களிலும் சமையங்களிலும் நரகமேகெதியென்று விசுவாசிக்கிறது.—இரண்டாவது பரகதியடைய ஆனது மனதுவைத்துப் பாவங்களைத்தவிர்த்துப் புண்ணியங்களைச்செய்துகொண்டெவந்தால் நாம் பரகதிசேரலாமென்று நம்புகிறது.—மூன்றாவது தன்னைப்படைத்த ஏகபராபரனொருவரைமாதீரமேயெல்லாதீதிலும்பார்க்க அத்தியந்த சிந்தனையிலேயும் பெலத்தினாலேயும் நினைவிலேயும் கிணேகித்து உனக்கவர்க்கெய்த நன்றியையும் மனதிலே உட்கொண்டபிற்பாடு விமரிசையுண்டாகவும் நீதியானத் தயிரியமுண்டாகவும் போசனமட்டுண்டாகவுஞ்செய்தால் சகலபுண்ணியங்களைக்கும் சிலையாயிருக்கும். இந்த நாமுண்டெவந்தால் பட்ட தேவவரங்கள் மூன்றுமூன்றுள்ளத்திலே உறுதியாகநிறுத்தின பிற்பாடு பதினொருவரங்களைச்செய்யவருந்தவாய், அவைகளிலே முதலாவது பசித்தோர்குப்போசனமீதல் இரண்டாவது தவித்தோர்குச் சலம்பவாழ்த்தல் மூன்றாவது வலிதிரமில்லாதார்க்குச் சீலகொடுத்தல்நாலாவது சிறைகளிலும் நோய்களிலும் அகப்பட்டபேரை மிளவுதல் ஐந்தாவது, பரதேசிகளுக்கில்லிவட்கொடுத்தல் ஆறாவது சிறைப்பட்டதொரை மீட்டல் ஏழாவது மரித்தோரைப் பூமிதானஞ்செய்தல். இப்புண்ணியங்களேமே சீரீர்த்துக்கடுத்தது. ஆனால் துமத்துக்கடுத்த புண்ணியங்களைகளாவென்றால், முதலாவது நற்புத்தியுண்டத்தல் இரண்டாவது அறியார்க்கு நல்லறிவுண்டத்தல் மூன்றாவது, துக்கித்தோர்க்காறுதல்சொல்லுதல் நாலாவது, இனத்தோரைச்சிவிடித்தல் ஐந்தாவது மற்றோசெய்த குற்றங்களைப் பொறுத்தல், ஆறாவது மற்றோரால்வருஞ்சஞ்சலங்களைப் பொறுதியோடுகித்தல் ஏழாவது மரித்தோர்க்காகவும் சிவியோர்க்காகவும் ஏகனைப்பார்த்துவேண்டத்தல் இத்தவரங்கள் பதினொருஞ்செய்யவரும்பி அவைகளைடெயல்லாமலித்தத் தலையானபாவங்களேமுண்டென்றும் அவைகளுன்னிடத்தினுக்காதபடிக்கெச்சரிக்கையாய் நடப்பாய் அந்தத்தலையானபாவங்களேமூக்கும் பேராவது முதலாவது, ஆங்காரம் இரண்டாவது கோபம் மூன்றாவது மேரகம் நான்காவது லோயித்தனம் ஐந்தாவது போசனப் பிரியம் ஆறாவது காயமகாரம் ஏழாவது சோம்பல் எங்கிறபாவங்கள் அனேகப்பாவங்களுக்குத் தலையானபாவங்களாயிருக்கிறபடியினாலே அவைகளையகற்றியுணது பரமகதியாயிருக்கிற மோட்சராசசியத்தைச் சேர்ந்தடையப்பண்ணுதல் மேற்சொல்லப்பட்ட சுகிர்தபுண்ணியங்களைச் செய்யாமன்றி துண்டெடுத்தோடக்கடவாய் இல்லாவிட்டால் பரகதியடையா தென்றென்றைக்கும் பாடுபட நரகத்திலேதள்ளப்பட்டுப்போவாய் ஆபாதகா சிக்கிரத்திலே கர்மசமாஸ்பாவங்களைவிட்டுத் தூய்மையுள்ளசுகிர்தபுண்ணியங்களைச் செய்யுந்துணர்ந்து நடக்கக்கடவாய்.